

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL



Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

IWAN EN DE DIAMANT

15 cent.



„En nu geen beweging meer!” sprak de vrouw.

No. 1345.

NIEUWE SERIE

IWAN EN DE DIAMANT

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN BEZOEK BIJ LORD ABERDEEN.

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand bevonden zich op een warmen lentedag in het midden van Mei in de prachtige villa, welke Zijne Lordschap sedert eenige jaren op een der fraaiste punten van Londen, Cromwellstreet, bewoonde.

Het was middag en de warmte was voor den tijd van het jaar bijzonder groot, zoodat de beide ramen van het vertrek, die op het park achter de villa uitzagen, wijd geopend waren, teneinde de heerlijke lentelucht gelegenheid te geven in de fraai gemeubileerde bibliotheek door te dringen.

Lord Aberdeen zat aan een groote ebbenhouten tafel, die tusschen de beide ramen was ingeschoven en was verdiept in de lezing van de „Times”.

Zijn vriend, jeugdig en nog met een zacht blozend gelaat, had tegenover hem plaats genomen.

Hij had een groot register opengeslagen voor zich liggen, terwijl zich aan zijn linkerhand een stapel kranten verhief, waarvan hij er telkens een afnam, doorlas en er vervolgens met behulp van een groote couponschaar nu en dan kleinere of grootere stukjes uitknipte, die hij zorgvuldig in het register opplakte.

Geruimen tijd hadden de beide mannen geen woord gewisseld.

In dit groote vertrek, dat ver van de deftige Cromwellstreet was gelegen, vernam men niets dan het gezoem der bijen en het gesnater der allooze vogels, waarvan he t park wemelde, daar

het gevederde volkje er een welkom thuis had gevonden, dat des te aangenamer was, door de gulle wijze, waarop de chauffeur van Zijne Lordschap, James Henderson, iederen dag voedsel voor de dieren uitstrooide op een uitgestrekt grasveld, dat zich voor de groote remise aan het einde van het park bevond.

Eindelijk legde Lord Aberdeen het Cityblad met een zucht uit handen.

— Verkiezingen voor het Lagerhuis, en anders niet! merkte hij gemelijk op. Het is alsof de geheele wereld staat of valt met de samenstelling van de befaamde Engelsche Tweede Kamer!

— Staat er werkelijk niets anders in, Edward? vroeg Charles lachend.

— Niets dat mij interesseert! Gravin N. geeft een partij ter eere van het huwelijk van haar enige dochter, en markiezin X. is voornemens reeds de volgende week naar haar buitenverblijf te vertrekken.

— Staat het vertrek van Lord William Aberdeen naar Schotland er nog niet in? vroeg Charles belangstellend.

— Neen, ik heb er tenminste nog niets van gevonden. Wanneer heb je het bericht weggestuurd?

— Gisteravond!

— Dan zal het wel in de volgende editie verschijnen!

Lord Aberdeen onderdrukte met moeite een geeuw en rekte zich uit. Toen stond hij op en begon met langzame passen het groote vertrek op en neer te loopen, nu en dan stilstaande voor

een der beide ramen en een blik uit zijn grijze oogen op het in vollen bloei staande park werpend.

De jonge man had zijn vriend tersluiks met de oogen gevolgd.

— Je moet mij de opmerking ten goede houden, beste Edward, maar ik geloof, dat je je verveelt!

Lord Aberdeen keerde zich half om en glimlachte flauwtjes.

— Het verheugt mij, dat je mij de moeite bespaart, zelf dezen geestestoestand te moeten bekennen! zeide hij. Inderdaad, ik gevoel mij lusteloos, en ternedergeslagen! Het is reeds lang geleden dat wij een avontuur beleefden, hetgeen dien naam werkelijk verdient! Londen loopt leeg, alle ware en zoogenaamde vrienden trekken naar hun buitens, de schouwburgen zijn meerendeels gesloten, kortom het is op het oogenblik in onze goede hoofstad een vreeselijke tijd. Ik gaf er wat voor, als ik de huid van Lord Aberdeen eens van mij kon afwerpen, om weer eens in die van John Raffles te kruipen.

Charles Brand, de vertrouwde van den Grootten Onbekende, schudde zachtjes het hoofd.

— Je bent onverbeterlijk! zeide hij op bestraffenden toon. Ons laatste avontuur is niet zoo lang geleden, en ik meen mij toch te herinneren dat het niet van gevaren ontbloot was, en reeds nu weer verlang je naar een nieuwen prikkel?

— Ik kan er niets aan doen, antwoordde John Raffles, want inderdaad verschoot zich deze geheimzinnige misdadiger achter de alom bekende figuur van Lord William Aberdeen — terwijl hij de armen boven het hoofd uitstrekte en een verlangenden blik in het park wierp. Je zult het een ziekelijke neiging vinden! En daarin heb je misschien gelijk, maar ik kan er nu eenmaal niet buiten. Avonturen, en dan liefst gevaarlijke, zijn voor mij wat het water is voor de visschen, de lucht voor de vogels!

Charles haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij kende nu zijn vriend reeds jaren en hij wist zeer wel, dat hij even goed kon trachten de zon in haar loop tegen te houden, dan Lord Edward Lister, alias John Raffles, een andere levenswijs te doen volgen.

Hoewel hij wist, het gemoed van dezen man nog lang niet doorpeild te hebben, kende hij toch genoeg van zijn inborst om te begrijpen dat alle pogingen in dat opzicht nutteloos zouden zijn.

De vurige haat van John Raffles jegens allen nutteloozen rijkdom, zijn rustelooze aard, zijn zonderlinge opvattingen omtrent begrippen, die reeds eeuwen lang den grondslag tot onze maatschappij vormden, zijn geniale aanleg, die zich niet wist te voegen in het dwangbuis van onze hedendaagsche instelling, dat alles werkte er toe mede hem tot den man te maken, die hij was: de misdadiger die stal om het stelen en niet om het geld, die met kwistige hand zijn weldaden rondstrooide, zonder dat de bewel-

dadigden in de allermeeeste gevallen wisten, wie hun de reddende hand had toegestoken, kortom John Raffles.

Dit alles wist z'n eenige vertrouwde vriend en daarom zweeg hij.

Eenigen tijd hoorde men opnieuw niets anders dan het knippen van de groote schaar, het getijl van de vogels en het zoemen der insecten.

Toen werd er zachtjes op de deur geklopt.

Gaston, de oude kamerbediende van Zijne Lordschap, trad het vertrek binnen.

Hij hield een zilveren blad in de hand, waarop een visitekaartje lag.

Charles stond op, nam het kaartje van het blad en overhandigde het aan zijn vriend, terwijl Gaston zwijgend bij de deur bleef staan.

Miss Chesterfield, las Raffles.

Hij hief het hoofd op en keek peinzend naar buiten, terwijl zijn heldere grijze oogen over de bloeiende struiken en de groene boomen dwaalden.

— Ik heb dien naam meer gehoord! zeide hij, half tot zichzelf, half tot Charles. Als ik mij niet vergis is zij de dochter van den schatrijken Graaf Chesterfield, wiens huis niet ver van het onze bij Greenpark staat, op den hoek van de St. Jamesstraat en The Mall.

— Welzeker! het kan niemand anders zijn! riep de jonge man eenigszins verwonderd uit. Je moet je toch herinneren, dat wij er eenige malen een bezoek hebben gebracht.

Raffles wreef zich over het hooge voorhoofd.

— Je hebt gelijk! zeide hij. Maar wat kan Miss Chesterfield in 's hemelsnaam van mij willen?

Hij wendde zich tot zijn ouden bediende met zijn spierwit haar, die nog steeds in afwachting houding bij de deur stond en vroeg:

— Miss Chesterfield zal toch wel niet alleen zijn?

— Neen, Mylord, zij heeft een dame bij zich.

— Dat zal misschien Miss Hope, de gouvernante van haar jongere zusje zijn! merkte Charles op.

— Je hebt de dames natuurlijk in den ontvangstsalon gelaten? vervolgde Raffles.

— Ja Mylord!

— Welnu, ik kom!

Raffles verliet het vertrek, verwisselde zijn huisjasje in zijn slaapkamer tegen een jaquet en begaf zich naar den grooten ontvangstsalon, die eveneens aan de tuinzijde gelegen was.

Bij zijn binnenkomen stonden twee dames van haar stoel op.

De eene kon nauwelijks twintig jaar zijn en had een lief, ofschoon eenigszins onbeduidend gezichtje, terwijl de andere minstens vijftig jaar was, een gouden bril droeg, en grijzend haar had.

Zij vertoonde het volmaakte type van de Engelsche gouvernante, zooals men die in blijspelen pleegt tegen te komen.

Zij was zeer lang en zeer dor en zij droeg

een klein matelotje, van groen stroo, dat zich ternauwernood in evenwicht wist te houden op het haar, dat in een enkele knot bovenop het hoofd was gelegd.

Haar spitse neus stak dreigend vooruit, als de boeg van een oorlogsschip, terwijl haar kleine waterige blauwe oogen onrustig over alle voorwerpen heen zwierven, waarop zij hun blik meenden te richten.

Raffles had een hoffelijke buiging gemaakt en met een gebaar de dames opnieuw tot zitten genood.

Het jonge meisje begon:

— Ik hoop, Mylord, dat gij ons niet als vreemden beschouwt. Ik weet dat gij zeer veel vrienden hebt en nog meer kennissen, maar het zou mij toch bedroeven, als gij u onzer in het geheel niet meer zoudt herinneren.

— Ik verzeker u, miss, dat ik de aangename uren, welke ik ten huize van uwe ouders en in uw gezelschap heb doorgebracht, niet heb vergeten! antwoordde Raffles met de koele hoffelijkheid, die hem als het ware tot een tweede natuur was geworden.

— Dat verheugt mij zeer, Mylord, en het geeft mij moed tot het stellen van een vraag.

— Ik luister, Miss!

— Dit is de zaak, Mylord! Over een paar weken geven mijne ouders een partij ter eere van mijne meerderjarigheidsverklaring. Eenige vriendinnen van mij, mijn broeders en ik hebben besloten bij die gelegenheid eenige levende beelden te vertoonen.

Raffles begreep nog volstrekt niet waar zijn bezoeker heen wilde, maar hij luisterde met het voorkomen van iemand, die het grootste belang stelt in hetgeen men hem mededeelt!

— Nu wilden wij een groep samenstellen voorstellende Diana en de nimphen!

— Aha! kwam Raffles met voorgewende belangstelling, ofschoon hij zich met de meeste inspanning niet kon voorstellen, in welk opzicht men hem kon noodig hebben, bij het samenstellen van een groep, waarbij de Godin der jacht de hoofdpersoon moest vormen!

Het jonge meisje scheen zijn gedachten geraden te hebben, want zij barstte in lachen uit en zeide:

— Het spreekt vanzelf, dat ik niet kom, Mylord, om u te verzoeken als een der nimphen op te treden, maar toch zoudt gij ons een grooten dienst kunnen bewijzen!

— Dien ik bij voorbaat zal inwilligen, wanneer ik daartoe maar eenigszins bij machte ben! zeide Raffles met een lichte buiging.

— Welnu dan! Het spreekt van zelf dat een jagende Diana vergezeld is van een of meer honden! Wij wilden ons echter bepalen tot een van die viervoeters, omdat het reeds lastig genoeg zal zijn een enkelen hond volmaakt te laten stilstaan. Nu is het mij bekend, dat gij een geheele kennel met fraaie rashonden bezit, daaronder moet zich een bij uitstek schoone Russische hazewindhond bevinden, vlekkeloos wit van kleur, dien gij met eenige moeite wel zoo zoudt kunnen dresseeren dat het dier volmaakt stilstaat, al was het maar één minuut.

Raffles scheen even na te denken, terwijl het meisje hem een blik vol verwachting toewierp.

Hij bedekte zijn gesloten oogen even met de hand en richtte toen snel het hoofd weer op.

— Tot mijn spijt is de Barzoi waarop gij doelt op het oogenblik ziek, Miss. Maar ik ken een hond die minstens even schoon is en die toebehoort aan mijn vriend, Graaf Waldegrave. Ik ben er zeker van, dat hij mij het dier voor dit doel gaarne zal willen afstaan.

— Woont hij in Londen? vroeg het jonge meisje haastig.

— Ja Miss, sedert eenige dagen. Hij moet over drie weken weer naar zijn landgoed vertrekken.

— En gij kunt mij beloven, dat wij op de medewerking van dien hond kunnen rekenen? zeide het meisje. Gij verzekert ons, dat hij minstens even mooi is als uw eigen hazewind?

— Hij gelijkt er op, Miss, als de eene druppel water op den andere! zeide Raffles glimlachend.

— En gij zoudt hem ook kunnen dresseeren?

— Binnen vier dagen zal de hond op ieder bevel zoo onbeweeglijk staan, alsof hij uit steen gehouwen was! zeide Raffles.

Het meisje sprong verheugd op en drukte Raffles hartelijk de hand.

— Ik dank u, Mylord! riep zij uit. Ik behoef niet eens te zeggen, dat wij stellig op uw komst en op die van uw vriend mijnheer Charles Brand rekenen!

— Ik beloof u te zullen komen, Miss! antwoordde Raffles met een hoffelijke buiging.

Nu stond ook Miss Hope op, die tot op dit oogenblik geen woord had gesproken.

Dat zou zij trouwens in het geheel niet doen, want zij knikte slechts even met het hoofd en schreed statig het vertrek uit, op den voet gevolgd door Clare Chesterfield, die Raffles op den drempel nog eens vriendelijk toeknikte.

HOOFDSTUK II.

DE STER VAN HET OOSTEN.

Raffles bleef de vertrekkenden nog even naziën en haalde de schouders op.

— Daarmede is het leven van zulke schepseltjes vervuld! zeide hij zachtjes tot zichzelf. Partijen, paardrijden, schouwburg, tennissen en flirten, — dat is hun bestaan!

Hij verliet het vertrek en begaf zich weer naar de bibliotheek, waar Charles met den moeder wanhoop den strijd met den stapel dagbladen voortzette.

De jonge man hief haastig het hoofd op toen hij zijn vriend zag binnentreden.

— Was het een belangrijk bezoek? vroeg hij.

— Buitengewoon belangrijk! antwoordde Raffles op ironischen toon.

— Mag ik vragen wat het doel van het bezoek van Clare Chesterfield was?

— Zij wilde Iwan, mijn Russischen hawewind, ter leen hebben!

— Lieve hemel, waartoe? riep Charles verbaasd uit.

— Het arme dier moet een rol vervullen in een groep levende beelden, voorstellende „Diana en de nimphen!”

— Ah! Ik begin licht te zien. Ik geloof dat Clare Chesterfield een dezer dagen meerderjarig wordt en die levende beelden vormen zeker een onderdeel van het feestprogramma.

— Juist geraden!

— Zullen wij er heen gaan?

— Waarom niet! antwoordde Raffles tamelijk onverschillig. Er komen nog meer menschen van onzen stand en wellicht valt er voor ons iets te doen! Je begrijpt wat ik bedoel!

— Maar is Iwan niet ziek? vroeg Charles.

— Het beest is eenigszins onwel, maar over een paar dagen zal hij weer op de been zijn! antwoordde Raffles.

Hij nam weer voor het raam plaats en greep tamelijk lusteloos opnieuw naar de „Times” die hij zooeven had neergeworpen.

Hij doorliep de kolommen van het groote Engelsche blad, toen hij plotseling een lichten uitroep slaakte.

— Ik zie dat het belangrijke feit reeds wereldkundig is gemaakt! beste Charles.

— Wat? Meldt de „Times” het aanstaande feest ten huize van de Chesterfields reeds?

— Dat niet alleen, maar het noemt ook de namen van de voornaamste gasten.

— Dan belooft het iets bijzonders te worden! riep de jonge man uit.

— Dat doet het ook en in meer dan één opzicht!

— Hoezoo?

— Wel, de Markiezin Edgecumbe zal op

den avond van het feest voor het eerst verschijnen, getooid met de Ster van het Oosten, die thans te Amsterdam geslepen en gezet wordt!

— Wat? Zij heeft dus werkelijk dien prachtige steen gekocht? riep Charles uit. Zij is dus nu de eigenaresse van den diamant, waarover maanden lang zooveel gesproken is.

— Dat schijnt zoo! hernam Raffles. Zij is trouwens zoo buitengewoon rijk, dat de aankoop van dien diamant van dertig duizend pond sterling voor haar niet het minste bezwaar oplevert.

— Ik geloof dat de steen in ruwen toestand eenigen tijd geleden ten toon gesteld is?

— Ja, in de juwelierszaak van Oudri in het Strand! Hij woog toen honderd drie karaat en men vermoedde dat hij met het slijpen ongeveer dertig karaat zou verliezen. In geslepen toestand is hij dus nog altijd een diamant ter grootte van een duivenei.

— Wel verbazend! Het moet de moeite waard zijn om....

Charles hield plotseling op en wierp zijn vriend een schuwen blik toe.

Een flauwe glimlach gleed over het scherp geteekende gelaat van den Grooten Onbekende.

— Waarom voltooit je je zin niet? vroeg hij op eigenaardigen toon. Je meende te zeggen, dat het wel de moeite waard zou zijn, om dezen buitengewonen steen van eigenaar te doen veranderen, is het niet zoo?

— Ik geloof wel.... dat ik iets dergelijks wilde zeggen! kwam er haperend over de lippen van den jongen man.

Hij wierp Raffles een snellen en onderzoekenden blik toe en vervolgde toen haastig:

— Maar zoo iets is natuurlijk onmogelijk!

— Waarom onmogelijk? vroeg Raffles droog.

— Maar Edward, wij weten immers niets van den diamant af! Wij weten niet wanneer hij terug zal worden gezonden van de Nederlandsche hoofdstad, wij weten evenmin wie hem zal bewaren, totdat hij gedragen wordt, en het zal onmogelijk zijn, hem tijdens het feest te rooven, dat zul je me toch wel toestemmen!

— Ik stem je volstrekt niets toe! hernam Raffles met de grootste kalmte. Wanneer mijn geheugen mij niet sterk bedriegt hebben wij toch wel eens iets dergelijks verricht, en naar ik mij meen te herinneren — met succes.

— Toen hadden wij de zaak kunnen voorbereiden, maar dat zal nu onmogelijk zijn, meende Charles.

— Niets is onmogelijk! merkte Raffles op, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde.

Charles zweeg even voor hij vroeg:

— Ken je Markiezin Edgumbe?

— Alleen van uiterlijk. Zij is een dame die er maar liever van moest afzien diamanten van zulk een grootte en glans te dragen! Zij komt op den leeftijd van de topazen en de smaragden, want zij bevindt zich in een al te gevaarlijk gedeelte van de veertig, om zich thans nog ongestraft met zulke opzienbarende sieraden op te tuigen.

— Zij is immers de vrouw van den bekenden Markies Edgumbe, die zulk een grooten renstal heeft?

— Dat niet! Hij is de man van Markiezin Edgumbe, en dat maakt nog al eenig verschil uit.

— Zijn ze zeer rijk?

— Zoo, dat zij zelf den omvang van hun fortuin niet kennen!

— Wanneer is de partij?

— Over twaalf dagen! Men schijnt reeds druk met repeteeren bezig te zijn.

— Maar waarom heb je je niet afgemaakt van die lastige hondenkwestie? vroeg Charles.

— Omdat het altijd goed is als men zich dergelijke menschen te vriend houdt! antwoordde Raffles koud. Bovendien heb ik altijd een genoeg gevonden in het dresseeren van mijn honden, dat weet je.

— Je neemt mij toch zeker mee naar die partij?

— Ongetwijfeld! Je bent immers uitgenoodigd. En indien je wegbleef, zou je immers gespeend worden van het schouwspel, hetwelk onze waarde markiezin Edgumbe zal opleveren als ze ontdekt dat haar prachtige diamant verdwenen is!

— Je blijft dus bij dat onmogelijk plan? vroeg Charles verschrikt.

— Ik blijf er bij!

— Maar mijn opmerking van zooeven was slechts schertsenderwijs bedoeld!

— Mijn waarde Charles, hernam Raffles bedaard, voordat jij die schertsende opmerking gemaakt had, die je trouwens niet eens durfde voltooien, had ik mijn plan reeds lang opgemaakt!

— Reeds lang?

— In ieder geval van het oogenblik af, dat ik dit bericht in de „Times” las.

— En hoe denk je wel te werk te gaan, als ik vragen mag?

— Daaromtrent kan ik je nu niets zeggen, om de doodeenvoudige reden dat ik er zelf nog niets van weet. Kom, laten wij eens naar Iwan gaan zien en werp die vreeselijke kranten van je!

— Maar ik ben nog niet half gereed! klaagde Charles. Dit register is ons van veel nut bij onze ondernemingen.

— Ik zal het niet tegenspreken! Je kunt er echter aanstonds aan doorgaan! Kom mede, het weer is te schoon om in huis te zitten.

Charles wierp een blik op het gelaat van zijn vriend.

Hij zag onmiddellijk, dat er een algeheele verandering in de gemoedstemming van den Grooten Onbekende had plaats gegrepen.

Zijn lusteloosheid was geheel verdwenen en had plaats gemaakt voor een opgewektheid, waarvan Charles den aard maar al te goed kende. — John Raffles had zich een plan in het hoofd gesteld en hij zou niet eerder rusten, voordat hij het ten uitvoer had gebracht!

Charles schoof den stapel kranten terzijde, klapte het register dicht, sloot het zorgvuldig in een geheim vak van de boekenkast weg, greep zijn hoed en volgde zijn vriend, die reeds het vertrek verlaten had, en zich door de vestibule naar de glazen deur begaf, die uitkwam op het terras, hetwelk naar het park afdaalde.

Een heerlijke geur van meidoorns en seringen vervulde de lucht.

De beide vrienden volgden langzaam de breede laan die dwars door het park naar het groote tuinhuis liep, hetwelk zich dicht bij den achtersten muur verhief.

Op deze breede laan kwamen verschillende zijwegen uit, deze recht, gene in allerlei bochten loopend, maar alle terzijde beplant met prachtige zware boomen.

Hier en daar bevond zich een open plek, waar het gras weelderig groeide, hoezeer de tuinman zich daar ook tegen verzette.

Raffles was echter steeds van meening geweest, dat men een plant niet mocht aanraken voor haar dood, en dat men ook geen gras mocht snoeien als het niet volstrekt noodzakelijk was.

De vrienden hadden bijna tien minuten langzaam voort geloopt, toen zij in de verte een luid geblaf vernamen.

Blijkbaar hadden de honden van Zijne Lordschap reeds de lucht van de nadering van hun meester gekregen.

Spoedig brak een oorverdoovend concert los, aangeheven door ongeveer anderhalf dozijn honden.

Zij blaften, keften en jankten om het hardst.

Men hoorde zoowel de diepe bas van de beide groote St. Bernardshonden als het woedend gekef van het dwerg-pinchertje, het wanhopig gejank van een Franschen poedel, en het scherpe geblaf van de Russische hazewinden.

Na nog tien minuten te hebben geloopt, stonden de beide mannen voor den kennel, een zeer fraai in roode steen opgetrokken gebouwtje, dat zich achter op een groot veld bevond, hetwelk door een hoog ijzeren hek, met gaas bespannen, was omgeven.

Dicht bij de deur van dit hek stond een man in chauffeursuniform gekleed.

Het was Henderson, de trouwe bediende van den Grooten Onbekende, die aanstonds was komen aanloopen, op het vernemen van het oorverdoovend geblaf.

Alle honden waren uit den kennel komen toelopen en stonden nu kwispelstaartend, als om een liefkoozing bedelend, met de voorpooten tegen het ijzerdraad op.

— Hoe is het met Iwan, Henderson? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot den chauffeur wendde.

— Hij hoest nog wat, Mylord, maar binnen enkele dagen zal hij geheel genezen zijn. Mijn huismiddeltje heeft uitstekend geholpen.

— Hij ligt zeker nog binnenshuis?

— Ja Mylord!

Raffles liep om het hek heen, door Charles en den chauffeur gevolgd.

Zij bevonden zich nu aan de achterzijde van het kennelgebouw, waartoe een groen geschilderde deur toegang gaf.

Het gebouw was door een gang in tweeën gescheiden, aan weerszijden waarvan zich zeer ruime hokken bevonden, ieder met een afzonderlijken toegang, en die eveneens met het ruime speelveld in verbinding stonden.

In een van deze hokken lag een buitengewoon fraaie, sneeuwwitte Barzoi.

Het dier stond onmiddellijk op, toen het de stem van zijn meester hoorde en nu kon men zijn prachtige vormen en zijn onberispelijken bouw naar hartelust bewonderen.

Het haar aan de voorpooten was buitenge-

woon vol en scheen zacht als zijde te zijn.

De fijne, droge kop was spits als die van een snoek en volmaakt van vorm.

Onder het gladde beenige voorhoofd schitterden twee prachtige groote oogen, die Raffles aankeken met een blik, waarin een wereld van schranderheid verborgen was.

De hond kwispelde zachtjes met den staart en kwam dicht voor het gaas staan waarmede het hok was afgesloten.

Deze afsluiting was ongeveer een meter hoog en het dier kon gemakkelijk de voorpooten op den rand leggen.

Raffles streelde den hond over den kop en het zijdeachtige haar en zeide toen:

— Over een paar dagen ben je weer beter, Iwan — dan mag je weer met den baas wandelen!

Het dier begreep blijkbaar volkomen wat zijn meester zeide, want hij legde den kop op Raffles' schouder en keek hem met een dankbaren blik aan, terwijl de prachtige staart wuivend heen en weer bewoog.

HOOFDSTUK III.

DE PARTIJ BIJ GRAAF CHESTERFIELD.

Er waren tien dagen verlopen.

Raffles scheen nog steeds geen vast plan te hebben beraamd, om zich van de Ster van het Oosten meester te maken.

Charles vroeg hem er niet meer naar, ofschoon hij zich niet kon begrijpen, hoe zijn vriend het kleinood dacht machtig te worden!

Daar hij evenwel bemerkt had, dat Raffles eenigszins ongeduldig werd als hij over de zaak sprak, had hij het onderwerp zorgvuldig vermeden.

Toch koesterde hij geen ongerustheid, daar zijn vriend meestal gewoon was dergelijke ondernemingen grondig voor te bereiden.

Iwan, de Russische hazewindhond, die reeds een week geleden als volkomen genezen door Henderson was ontslagen, was zonder eenige moeite door Raffles gedresseerd in een afzonderd hok, dat zich bij den kennel bevond.

Tot Charles' groote verbazing stond het dier juist zoolang stil als Raffles het verkoos, zonder dat zelfs een enkele haar uit zijn staart scheen te bewegen.

— Het is verbazend! riep de jonge man uit. Hoe heb je dat zoo gedaan gekregen?

— Eenvoudig door zachtheid en geduld! antwoordde Raffles en bedaard. Met geweld krijgt men vooral bij deze soort honden niets gedaan, want zij zijn halsstarrig en ook kwaad-aardig als men hun te na komt.

— En geloof je dat het dier ook zoo stil zal blijven staan als een ander het hem beveelt?

— O zeker!

— Maar waarom heb je, zooals je me dezer dagen vertelde, aan Miss Chesterfield gezegd, dat de hond je niet toebehoorde?

— Daar heb ik mijn eigen redenen voor, antwoordde Raffles kortaf. Overigens heb ik haar niet gezegd, dat de hond mij niet toebehoorde — ik heb haar alleen medegedeeld, dat hij van een ander was, en je zult me wel willen toegeven, dat dit niet hetzelfde is.

Charles kon het fijne onderscheid niet goed inzien, maar hij deed er het zwijgen toe, daar hij wel begreep, dat zijn vriend blijkbaar over een plan nadacht, waarover hij zich thans nog niet wilde uitlaten.

Nog dien zelfden dag bracht Henderson den Russischen hazewind naar een groot huis in de King Charles street, hetwelk toebehoorde aan Graaf Waldegrave, maar dat zeker elf maanden van het jaar geheel leeg stond, daar deze zonderling meestal op reis was, in de binnenlanden van Afrika op leeuwen en tijgers jaagde, of zich aan de Noordpool vermaakte met het vangen van zeerobben.

Graaf Waldegrave had slechts één bediende, een ouden brombeer, die al even stilzwijgend en in zich zelf gekeerd was als zijn meester en dien men slechts hoogst zelden te zien kreeg.

Bezoekers kwamen er dan ook weinig in het groote huis, als het ware verscholen achter een grooten tuin.

Den volgenden morgen, op den dag van het feest, verscheen een in een fraaie livrei gestoken bediende van Graaf Chesterfield, die een briefje bracht, geschreven door Miss Clare, en waarin deze Graaf Waldegrave verzocht Iwan aan den bringer van het schrijven mede te geven.

De oude bediende van graaf Waldegrave, die de deur geopend had en den knecht nauwelijks met een blik verwaardigde, bracht tien minuten later den hond.

Het dier droeg thans een fraaien halsband van rood marokijnleder, waaraan een sterke ketting bevestigd was.

De knecht verwijderde zich met den hond, met de belofte, dat hij den volgenden dag weer zou worden terugbezorgd.

Zoodra hij verdwenen was ging de oude bediende met veel vluggeren stap dan men van hem had kunnen verwachten, naar een fraai gemeubeld vertrek, dat zich achter in het huis bevond.

— De hond is weg, Edward! zeide hij tot den man die voor het raam stond, en wiens rood haar beschenen werd door de zon die door het openstaande venster naar binnen scheen.

Het was John Raffles!

En de gewaande bediende was niemand anders dan Charles Brand.

— Ik hoop dat het dier zijn rol goed vervult! zeide Raffles, want het zou zijn eer te na wezen, als hij mij thans in den steek liet en mijn dressuur te schande maakte. A propos, waar heb je de uitnodigingen voor hedenavond neergelegd.

— Hier liggen zij, in een lade van je schrijftafel! antwoordde Charles, terwijl hij op het meubel toetrad, een lade opentrok en er twee met een fijne dameshand ingevulde invitatiekaarten uithaalde.

— Lord William Aberdeen wordt door deze vriendelijk uitgenoodigd aanwezig te willen zijn bij het avondfeest, hetwelk Graaf John Chesterfield zich voorstelt op 22 Mei a.s. te zijnen huize in de St. Jamesstraat te geven", las de jonge man met gezwollen stem hardop voor. Mijn uitnodiging luidt evenzoo.

— Welnu, dan blijft ons niet anders te doen over, dan er gevolg aan te geven! zeide Raffles.

— Dan is hier nog een derde kaart, vervolgde Charles, op naam van Graaf Waldegrave.

— Nu, in die hoedanigheid denk ik ook naar het feest te gaan! hernam Raffles. Het zou gevaarlijk zijn als ik mij thans onder het uiterlijk van Lord William Aberdeen vertoonde. Iwan zou mij natuurlijk ondanks mijn vermomming herkennen en door zijn blijdschap zou het stomme dier mijn plannen wel eens in de war kunnen sturen.

— Maar als men naar je vraagt? vroeg Charles.

— Dan zeg je eenvoudig, dat ik voor een

paar dagen de stad uit moest of althans voor een dag!

— Maar we kennen elkaar immers?

— Welzeker kennen wij elkaar! In zooverre de vriend van een lord een graaf kent, waarmee ik wel eens kennis heb gemaakt.

— Blijven we hier dineeren?

— Ja, het is beter dat wij nu niet meer naar huis gaan, alvorens ons naar het feest te begeven.

— Ik zal dus als kok moeten fungeeren?

— Dat zou ik je gaarne willen verzoeken! zeide Raffles glimlachend, en ik weet dat je voor Gaston, noch voor onze eigen Franschen kok, iets behoeft onder te doen. Levensmiddelen zijn er in overvloed in huis, want die heb je vanmorgen zelf ingeslagen! Ik reken trouwens niet op een vorstelijke maaltijd. Een bescheiden diner is voor ditmaal ruimschoots voldoende.

Charles trok zich naar de keuken terug, waar hij aanstonds zijn culinaire talenten botvierde en zich vol ijver zette aan de voorbereiding van een eenvoudigen maaltijd.

Eenige uren later hadden de beide vrienden hun diner beëindigd, zich in rok gestoken, en zich door Henderson, die telefonisch was ontboden, met een auto, die lange maanden ongebruikt in de remise stond, naar het prachtige huis in de St. Jamesstraat laten brengen.

De beide vrienden behoorden tot de eerste gasten, die de prachtig versierde danszaal binnentraden.

Boven aan de trap werden zij, op het breede portaal, waarop de openslaande deuren van de danszaal uitkwamen, ontvangen door Gravin Chesterfield, een dame van omstreeks vijftigjarigen leeftijd, met nog geheel zwart haar, waarvan hare vijandinnen echter beweerden, dat het zijn kleur niet aan de natuur, maar aan de kunst van een voortreffelijken coiffeur te danken had.

Een paar stappen verder stond Graaf Chesterfield, die met een opgewekt glimlachje, schijnbaar zonder vermoeid te worden, de handen drukte, die hem zonder ophouden werden toegestoken.

Clare Chesterfield bevond zich in de danszaal en nam daar de honneurs waar, bijgestaan door Miss Hope, haar gouvernante.

Reeds dansten enkele paartjes door de zaal op de tonen van een wals, gespeeld door een orkestje, hetwelk op een kleine verhooging achter palmen verborgen was.

Na een onberispelijke buiging voor het echtpaar te hebben gemaakt en hen eenige uitgezochte beleefdheden te hebben gezegd, begaf Raffles zich naar de danszaal, op den voet gevolgd door Charles Brand, die zich echter hield, alsof hij slechts bij toeval tegelijk met Graaf Waldegrave was binnengetreden.

Zoodra zij de danszaal waren binnengetreden, trad Clare Chesterfield op Charles toe en zeide, met eenige teleurstelling in haar stem:

— Komt gij alleen, mijnheer Brand?

— Ja, Miss, antwoordde Charles met een buiging. Mijn vriend was tot zijn groote spijt verhinderd het feest bij te wonen, daar hij wegens plotselinge zaken naar een van zijn buitenplaatsen in Schotland werd geroepen.

— Dat spijt mij zeer! hernam het jonge meisje. Ik had zoo gaarne gewild, dat hij tegenwoordig ware en wel om twee redenen.

— En mag men die vernemen, Miss?

— Zeker! Ten eerste had ik zoo gaarne gewild, dat hij eens gezien had hoe uitstekend de hond van Graaf Waldegrave, dien hij ons bezorgd heeft, zijn rol speelt, en ten tweede had ik er heel wat voor gegeven als hij de Ster van het Oosten eens had kunnen zien!

— Markiezin Edgumbe verschijnt werkelijk met dat kostbare sieraad? vroeg Charles met geveinsde verwondering, ofschoon hij het bericht nog dienzelfden ochtend in de „Times” had gelezen.

— Ja mijnheer Brand, gelukkig heeft zij ons niet in den steek gelaten. Gij moet weten, dat zij een van de attracties van ons feest is.

— Maar is het niet wat gevaarlijk met zulk een steen, die eenige tien duizenden ponden sterling waard is, hier te verschijnen?

— O, volstrekt niet, mijnheer Brand! antwoordde het jonge meisje. Ten eerste is het hier zoo helder als de dag, zooals gij ziet...

— Dat is het zeker, zeide Charles met een bedenkelijk gezicht. Maar tijdens de levende beelden zal men 't licht toch moeten uitdraaien.

— Dat wel, maar nu kom ik met mijn tweede reden tot zekerheid. Kijk maar eens daar in den hoek van de zaal. Ziet gij daar die jonge dame?

Charles wendde langzaam zijn blik in de aangewezen richting.

Een lichte zenuwtrilling, die hij echter onmiddellijk wist te onderdrukken, liep over zijn jeugdig gelaat.

De jonge vrouw in een zeer sierlijk avond-toilet en met een fraai kapsel, die vroolijk met een aantal jongelieden stond te praten, was Ann Brunt, de jonge, veelbelovende detective van Scotland Yard, die Raffles reeds eenige malen in een gevaarlijke positie had weten te brengen, waaruit hij slechts op het laatste oogenblik had weten te ontsnappen.

Ofschoon de jonge man haar op het eerste oogenblik herkend had, wachtte hij er zich wel voor, van deze bekendheid iets te laten blijken.

— Bedoelt gij die jonge dame, die daar met eenige gasten praat? Moet zij u die zekerheid verschaffen?

— Ja, mijnheer Brand, antwoordde het meisje lachend. Zij is niemand anders dan Miss Brunt, de bekende detective. Wij hadden natuurlijk wel mijnheer Sullivan of een anderen detective van naam kunnen nemen, maar hem kent iedereen, en het geeft zulk een onaange-

naam gevoel, als men zich voortdurend bespied weet.

— Nu, dan houd ik het er voor, dat alles in orde is! hernam Charles eveneens lachend. Dan zal Markiezin Edgumbe ongetwijfeld met haar kostbaren steen weggaan, zooals zij gekomen is.

Charles vervolgde zijn weg dwars door de nog tamelijk leeg danszaal en kuierde met de handen op den rug naar het aangrenzende schouwburgzaaltje, waartoe twee deuren vanuit de balzaal toegang gaven.

Deze deuren stonden op dit oogenblik open en Charles wierp een nieuwsgierigen blik naar binnen.

Het licht brandde nog laag in de zaal, maar het was er toch helder genoeg om te kunnen zien, dat zich aan het einde een zeer lang tooneel bevond, hetwelk met twee groote, bronskleurige gordijnen van zwaar fluweel, van de zaal was afgesloten.

Daar de levende beelden slechts korten tijd zouden duren, had men niet de moeite genomen stoelen in de zaal te zetten, daar in dat geval ook niet alle gasten een plaats zouden hebben kunnen vinden.

Het tooneel bevond zich nauwelijks een meter van den grond en men veronderstelde dus, dat alle gasten staande het schouwspel zouden kunnen genieten.

Behalve de twee groote deuren die op de balzaal uitkwamen, was in deze zaal in den wand tegenover het tooneel, nog een derde kleine deur, terwijl zich in den vierden muur drie groote ramen bevonden, die blijkbaar in den tuin uitkwamen en op dit oogenblik gesloten waren, ofschoon de gordijnen niet waren dichtgetrokken.

De geoefende blik van Charles Brand had dit alles in een oogwenk overzien.

Hij trad de danszaal weer binnen, die zich langzamerhand met gasten begon te vullen.

Zijn eerste gedachte was Raffles op te zoeken en hem het zooeven gehoorde nieuws mede te deelen.

Maar die moeite werd den jongen man gespaard, want nauwelijks had hij eenige schreden gedaan, of graaf Waldegrave trad op hem toe, maakte een hoffelijke buiging, nam den jongen man onder den arm en fluisterde hem toen haastig toe:

— Heb je haar gezien?

— Ja! antwoordde Charles, die onmiddellijk begreep op wie zijn vriend doelde. Geef je de onderneming nu niet op?

— Ik denk er geen oogenblik aan! antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar het middel? vroeg Charles ongerust.

— Laat dat maar aan mij over! antwoordde Raffles, terwijl een zonderlinge glimlach om zijn lippen verscheen.

HOOFDSTUK IV.

EEN RAADSELACHTIGE DIEFSTAL.

Het was ongeveer half elf in den avond.

De danszaal was thans bijna geheel met gasten gevuld, die zich vol vreugde aan het dansvermaak overgaven.

Ann Brunt, de schrandere detective van Scotland Yard, die er in haar bevallig danstoilet werkelijk zeer bekoorlijk uitzag, had reeds eenige dansen met Charles Brand, zoowel als met Graaf Waldegrave gedanst, die een zonderling mocht zijn, maar niettemin een evengoed danser als jager bleek te zijn.

Plotseling wendden aller blikken zich naar de deur en het scheen zelfs alsof de muzikanten met spelen ophielden.

Een nauwelijks onderdrukte kreet van verwondering en verbazing liep door de rijen der gasten.

Er was een vrouw binnengetreden, in wier kapsel, van rosachtig haar, een diamant van buitengewone grootte en helderheid als een kleine zon fonkelde.

Het juweel was op een wonderlijke wijze bevestigd.

Het was namelijk gemonteerd in den vorm van een lelie aan het eind van een stengel, bestaande uit een fijne spiraal van gouddraad, waarvan het eene einde was bevestigd in het midden van een gouden band, die haar voorhoofd omsloot.

Door de beweging welke zij bij het dansen en loopen maakte, trilde de Ster van het Oosten evenals een bloem aan het einde van haar stengel, voortdurend en straalde zij daardoor een oogverblindend, telkens wisselend licht uit.

Markiezin Edgcombe genoot eenige oogeblikken van haar zegepraal en trad toen statig op de gastvrouw en het jarige jonge meisje toe, met wie zij eenige woorden wisselde.

Nadat de eerste verbazing eenigszins bedaard was, werd het dansen hervat, maar niemand kon zijn blikken voor goed van het schitterend juweel, bijna zoo groot als een duivenei, losmaken.

Om elf uur klonk plotseling een zware gongslag door de danszaal.

Het was het sein voor den aanvang van de levende beelden.

Alle gasten drongen door de beide openstaande deuren naar de theaterzaal, ten einde een plaatsje dicht bij het tooneel machtig te worden.

Graaf Waldegrave had Markiezin Edgcombe gedurende de laatste oogeblikken niet uit het oog verloren.

Daar zij een der eersten was, die de theaterzaal binnengetreden was, bevonden hij en de

draagster van het kostbare juweel zich op slechts weinige passen afstands van het tooneel.

Charles op zijn beurt, had het tweetal nauwkeurig gadegeslagen en wist zoo te manoeuvreren, dat hij zich eveneens tamelijk dicht bij het tooneel bevond.

Zijn hart klopte luide van opwinding en ook van vrees!

Want hij had het gelaat van zijn vriend goed bestudeerd en daarop die eigenaardige uitdrukking gezien, welke er zich steeds op vertoonde, als de Groote Onbekende op het punt stond een zijner stoute plannen ten uitvoer te brengen.

Een van de laatste die binnentrad was Ann Brunt.

Zij koos zich een plaatsje tusschen de beide vleugeldeuren, die gesloten werden, nadat de laatste gasten binnen waren en scheen zacht eenige woorden te wisselen met een zestal bedienden, onder wie het scherpe oog van Charles onmiddellijk drie geheime agenten van Scotland Yard herkend had.

De gasten praatten druk en opgewonden met elkaar, in verwachting van hetgeen er zou volgen.

Toen werd het geheel stil in de zaal.

Een alleraardigst meisje van een jaar of tien, met blonde lokken gekleed in oud-Grieksch costuum, schoof de beide gordijnen ter zijde en riep met een helder stemmetje:

„Shylock en Portia voor de rechtbank.”

Daarop trad zij snel terzijde, de gordijnen schoven uiteen, het licht van de zaal ging uit en voor de oogen van de opgetogen gasten vertoonde zich de rechtszaal met de rechters en daarvoor de koopman van Venetië, zijn vreeselijke schuldeiser en de bevallige Portia, in het gewaad van den jongen rechtsgeleerde.

De personen stonden onbeweeglijk stil en de groep maakte grooten indruk.

Een daverend applaus barstte los, toen de gordijnen zich weer sloten.

Eenige minuten later verscheen weer het kleine meisje en kondigde „Het zelfportret van Madame Lebrun” aan.

De gordijnen schoven terzijde.

Een kreet van bewondering ging op.

Het beroemde schilderij was tot in de minste bijzonderheden gecopieerd en de jonge dame die de groote Fransche schilderes voorstelde, geleek zoozeer op Madame Lebrun, dat men meende, haar in levenden lijve voor zich te zien.

Weer schoven de gordijnen toe en daarop kwam het meisje met haar helder stemmetje roepen:

„Diana en de nimphen!”

De spanning steeg ten top.

Men had algemeen hooren fluisteren, dat deze groep tot de schoonste van den avond zou behooren.

Maar een was er in de zaal, die zich van al dat schoons niet veel aantrok, en dat was Charles Brand.

Telkens als het electrische licht weer begon te gloeien, wierp hij als onwillekeurig een blik op het prachtig gekapte, rossige haar van Markiezin Edgumbe, maar telkens fonkelde daar het juweel in al zijn pracht.

Nu gingen de gordijnen voor de derde maal terzijde.

Diana, de godin van de jacht, voorgesteld door een der schoonste vrouwen uit de hogere Londensche kringen, gehuld in een kort tunica, het prachtige haar hoog opgestoken, richtte haar gespannen boog op een denkbeeldig hert, dat in de verte wegluchtte.

Iets verder, achter haar, op een kunstmatigen heuvel, bevonden zich een zestal nimphen, in bevallige houding, deze met een jachtspeer, gene met een boog in de hand.

Alle personen stonden doodstil.

Maar het dichtst bij den voorgrond stond Iwan de Russische hazewind en het scheen wel of de prachtige hond het leeuwenaandeel van het succes zou inoogsten.

Het schoone dier stond volmaakt onbeweeglijk, de staart waaivormig uitgespreid, de fijne spitse kop eenigszins opgeheven, alsof hij wild rook.

Bijna drie volle minuten bleef de groep zoo staan, totdat een onbedaarlijk applaus losbarstte, dat aanhield tot het licht weer opging.

Maar de hond scheen nu zijn taak als geëindigd te beschouwen, hij kwam kwispelstaartend van het tooneel afspringen en drong zich, tot groot vermaak van de omstanders, vleiend tegen Graaf Waldegrave aan.

Charles bevond zich echter in groote ongerustheid, er moesten nog slechts twee nummers volgen, en toch bevond zich de prachtige steen nog altijd in het kapsel van de markiezin.

Weer kwam het kleine meisje den titel van het volgende beeld aankondigen, weer ging het licht uit en weer werd het doodstil inde zaal.

En in die stilte hoorde men een hooge vrouwenstem plotseling bij een van de deuren op zachten toon een woord uitspreken.

Hoe het juist geklonken had, had niemand naderhand kunnen zeggen. Men had trouwens niet veel tijd om er over na te denken, want plotseling klonk een luide schreeuw door de zaal:

— Mijn diamant! gilte de stem van Markiezin Edgumbe.

En onmiddellijk daarop klonk de bevelende stem van Ann Brunt:

— Draai het licht op!

Het volgende oogenblik baadde de zaal weer in het licht.

Aller oogen wendden zich naar Markiezin Edgumbe, die met doodsbleek gelaat en trillende lippen om zich heen keek.

De ster van het Oosten was uit haar kapsel verdwenen.

Een kreet van ontzetting steeg op.

Maar weer klonk de bevelende stem van Ann Brunt:

— Niemand mag de zaal verlaten!

Tegelijkertijd vatte zij met een van de geheime agenten voor de eene deur, en de beide andere politiemannen voor de tweede, post.

Het bleek dat zij de kleine, derde deur zelf reeds op slot had gedraaid.

Toen baande Ann Brunt zich snel een weg door het publiek, sprong op de kleine verhooging en zeide op ernstigen toon, terwijl zij met een kleine revolver speelde, die zij uit haar zak had gehaald:

— Het spijt mij, dames en heeren, dat ik genoodzaakt ben, aan deze opgewekte soirée zulk een treurig einde te moeten maken. Ik ben Ann Brunt, detective van Scotland Yard! De drie lakeien daar aan de deur zijn mijn agenten! Gij zijt hier met ongeveer honderd personen. De ramen zijn niet open geweest naar ik zie, en ik had alle deuren op slot laten draaien. Over het tooneel kan de dief onmogelijk verdwenen zijn, want de kleedkamers hebben geen uitgang naar die zijde. Gij begrijpt zeker wel waar ik heen wil? Ik ben tot mijn spijt genoodzaakt u te laten visiteeren. Met de dames zal ik mij zelve belasten. En wat den dief aangaat — ik zou hem niet raden een poging tot vluchten te doen, want ik zou hem als een hond neerschieten.

De lichtblauwe oogen van de jonge detective schitterden toen zij deze woorden zeide.

Charles was zeer bleek geworden.

Hij begreep dat zijn vriend verloren was.

Inderdaad, Raffles bevond zich minstens vijf meter van de ramen, waarvan hij gescheiden was door een muur van gasten en die bovendien stevig gesloten waren.

Alle gasten hadden zich eenigszins als bij instinct van elkander verwijderd en men zou zich onmogelijk van den steen kunnen ontdoen.

En toch moest Charles op dit oogenblik de geestkracht van den Grooten Onbekende bewonderen, want diens gelaat vertoonde niet het minste spoor van schrik of ontzetting. Waarlijk — het scheen uitsluitend verveling en verontwaardiging te kennen te geven.

De fouilleering begon.

De dames, waarvan er eenige heftig protesteerden, moesten zich een voor een op het kleine tooneel begeven, en werden daar door Ann Brunt met de grootste zorgvuldigheid onderzocht, geholpen door een van de kameniers, die in allerijl was geroepen.

De heeren moesten zich een voor een naar de kleine kamer begeven, waartoe de smalle, thans geopende deur toegang gaf en werden daar eveneens zeer zorgvuldig aan den lijve

onderzocht door twee van de agenten.

Heel langzaam dunden de rijen der gasten.

Alleen zag men wantrouwende blikken en alleen hoorde men een half onderdrukt gefluister, terwijl Markiezin Edgumbe jammerend en tegen iedereen en alles uitvarend, heen en weer liep.

Ten slotte bevonden er zich nog maar vijf en twintig gasten in het vertrek, voor het meereendeel heeren.

Eindelijk waren het er nog slechts tien.

De dames waren allen onderzocht en Ann Brunt kwam met een dreigenden rimpel in het midden van haar voorhoofd de zaal weer binnen.

Haar gelaat was bleek, maar behalve woede lag er ook verbazing op uitgedrukt.

Er werd nu maar heel weinig gesproken in de zaal.

Ten slotte bleven er nog vijf gasten over.

De fouilleering had bijna twee en een half uur geduurd.

Graaf Waldegrave wierp een blik op zijn horloge en zeide op ongeduldigen toon:

— Het zou mij wel aangenaam zijn als ik nu aan de beurt mocht komen, miss Brunt, want morgen moet ik vroeg weer vertrekken!

— Ik weerhoud u niet, graaf! antwoordde Ann Brunt kortaf. Gij kunt uw beurt nemen, wanneer gij verkiest, als de andere heeren er niets tegen hebben.

De graaf wierp een blik op de nog aanwezige heeren, maar deze haalden onverschillig of nijdig hun schouders op.

Alvorens het vertrek te verlaten, wierp Raffles Charles een snellen blik toe, die deze volmaakt goed begreep.

Toch klopte het hart van den jongen man tot in zijn keel, toen hij Raffles het kleine vertrekje zag binnegaan, waar hij onderzocht zou worden.

Het volgende oogenblik verwachtte hij een kreet van zegepraal uit den mond der beide agenten te zullen vernemen.

Het zweet parelde in kleine druppeltjes op zijn voorhoofd.

Er verliepen tien minuten.

Charles meende te droomen.

Hij wist maar al te goed, dat zijn vriend en en niemand anders den steen had weggenomen. Hoe was het dan mogelijk, dat die niet bij hem werd gevonden?

Vijf minuten later werd de zijdeur opengeworpen.

Charles vloog overeind — het volgende oogenblik meende hij Raffles geboeid te zien verschijnen.

— Wie volgt! riep de agent op grimmigen toon.

Charles greep naar zijn hoofd — hij meende te droomen.

De steen was dus niet bij zijn vriend gevonden!

Hij vroeg zich af, hoe dit in 's hemelsnaam

mogelijk was, en kon maar niet tot een verklaring komen.

Voor hij van zijn verbazing bekomen was, was een der twee andere heeren binnengegaan om zich te laten onderzoeken.

Tien minuten later ging de laatste gast binnen.

Charles voelde een soort verdooving zich van hem meester maken, hij gevoelde lust zijn eigen zakken te doorzoeken in de dwaze verwachting, dat de steen misschien bij hem zelf zou worden gevonden.

Wat Ann Brunt betreft — de jonge vrouw had de tanden op elkaar gebeten en liep met gefronst voorhoofd, en nu en dan stampvoetend in de nu bijna geheel leeg zaal op en neer.

— Een raadsel! Een wonder! hoorde Charles haar van tijd tot tijd mompelen, als zij met groote stappen voorbij liep. Hier moet die vervloekte John Raffles weer aan het werk zijn geweest!

— Wie volgt! riep de stem van den agent weer.

Charles trad als laatste het vertrek binnen, en hij had niet eens met stelligheid kunnen zeggen, dat de kostbare diamant niet bij hem gevonden zou worden.

De agenten haalden al zijn zakken uit, openden zijn vest en zijn overhemd, betastten zijn armen en beenen, woelden door zijn haar en dwongen hem om de hakken van zijn schoenen te laten zien.

— Gij zijt de laatste van de gasten? vroeg eindelijk een der agenten.

— Ja, mijnheer de agent, en ik kan niet zeggen dat ik het aangenaam vind! zeide Charles die zijn gewoon aplomb reeds teruggevonden had.

De beide agenten wierpen elkander een zwijgenden blik toe.

Op dit oogenblik traden ook Ann Brunt en de laatste agent binnen.

— Niets! riep de jonge vrouw uit.

— Niets Miss! antwoordde de agent.

— Dan moet de duivel de hand in het spel hebben gehad! bromde Ann Brunt. Met groote moeite heb ik Gravin Edgumbe kunnen overhalen haar eigen goed te doorzoeken, in de verwachting, dat zij misschien uit zenuwachtigheid of uit vrees den diamant had weggeborgen — tevergeefs evenwel! Er ligt geen kleed op den vloer, waaronder de steen verborgen kan zijn, de gordijnen voor het raam zijn zeer dun en waren opengetrokken, meubelen bevonden zich in de zaal niet, zelfs geen voetenbankje.

— Zijn de kleedkamers doorzocht, Miss?

— Er is maar één groote kleedkamer en die is met de grootste zorgvuldigheid doorzocht, ofschoon het volstrekt niet noodig was.

— Wilt gij mij veroorloven heen te gaan, Miss? vroeg Charles, die zijn goed weer in orde had gebracht en met een tamelijk verveeld gezicht stond te luisteren.

— Ik denk er niet aan u op te houden, mijn-

heer Brand! antwoordde de jonge vrouw droog. Gij zijt onderzocht en men heeft niets op u gevonden, dus gij kunt gaan!

— Dat is wel zeer vriendelijk van u, Miss! hernam de jonge man.

Hij maakte een lichte buiging en verliet het vertrek, de vier beambten van Scotland Yard in een toestand van volslagen verbijstering achterlatend.

Zoo spoedig hij kon snelde hij de trappen af.

Hij moest op straat even wachten voor hij een huurauto kon machtig worden.

Eindelijk vond hij er een.

— Breng mij naar den hoek van de King Charlesstreet en the Mall! beval hij den chauffeur.

Op het aangeduide punt aangekomen, betaalde hij den chauffeur, en snelde zoo vlug hij kon naar het huis van Graaf Waldegrave.

Hij liep den tuin door en belde op een bijzondere wijze aan.

Even later ging het kleine luikje in de voordeur open en keek hij in de twee schitterende oogen van den Grooten Onbekende.

De deur werd geopend en Charles vloog zijn vriend om den hals.

Vroolijk kwam Iwan, die met zijn meester huiswaarts was gekeerd, aanspringen en volgde de beide mannen in de werkkamer, waar Raffles aanstonds licht maakte.

Charles liet zich in een stoel neervallen, nadat hij jas en hoed in een hoek geworpen had en keek zijn vriend, die hem vroolijk aankeek, met groote verwonderde oogen aan.

— Wil je me nu eens eindelijk verklaren, Edward? vroeg Charles ten slotte.

— Wat wilde je graag weten?

— Ik wil wel weten of de Ster van het Oosten werkelijk gestolen is!

— Dat is zoo!

— Mooi zoo — dat is één punt! Vervolgens wil ik weten, wie hem gestolen heeft.

— Ik! antwoordde Raffles kalm.

Charles slaakte een kreet van verbazing!

— Maar dat is immers onmogelijk! riep hij uit.

— En waarom, als ik vragen mag? vervolgde Raffles met de grootste kalmte, terwijl hij een dikke wolk rook uitblies.

— Omdat men dan toch den steen bij je moest hebben gevonden!

— O, dat was niet bepaald noodzakelijk! hernam Raffles glimlachend. Ik had den diamant aan een zeker iemand ter bewaring gegeven, dien ik volkomen kon vertrouwen.

— En wie was dat wel, als ik je verzoeken mag? vroeg Charles in de grootste spanning.

— Daar staat hij! zeide Raffles, terwijl hij op Iwan wees, die kwispelstaartend naast hem was komen staan.

— De hond! — kreet Charles, terwijl hij in een stoel neerviel, en dadelijk daarop in een daverend gelach uitbarstte.

— Niemand anders! vervolgde Raffles.

— Je hebt den steen dus in zijn haar verborgen?

— Neen, dat niet!

— Niet? vroeg Charles verwonderd. Waar is de diamant dan?

— In zijn maag!

Charles stond langzaam op en kwam naar Raffles toe.

Hij legde beide handen op de schouders van zijn vriend en keek hem lang aan.

Toen zeide hij:

— Menigmaal geloof ik, dat ik nu al je kunsten wel doorzien heb — en telkens moet ik tot de ontdekking komen, dat ik mij vergist heb! Tot dusverre is dit geloof ik wel het toppunt! De diamant bevindt zich dus in de maag van onzen goeden Iwan?

— Zooals ik het genoeg had op te merken!

— Maar hoe is hij daar in 's hemelsnaam ingekomen! riep Charles uit.

— Heel eenvoudig, ik heb den hond bevolen den steen in te slikken!

— En deed hij dat goedwillig?

— Zonder eenige aarzeling. Ik wilde het een verrassing voor je laten blijven, maar ik had Iwan reeds een week lang — niet zonder eenige moeite, dat erken ik — er aan gewend, om kleine kiezelstenen door te slikken op een kort bevel, namelijk het Russische woord voor „eet”. Ik nam de steentjes telkens grooter en zoo gewendde ik er den hond tegen een belooning aan keisteenen van de grootte van een duivenei door te slikken — die hij op de gebruikelijke wijze weer kwijt raakte, zonder dat hij er eenige hinder van scheen te ondervinden, dat is trouwens geen wonder bij zulk een groot dier.

— Nu begrijp ik ook, waarom de agenten niets bij je vonden en waarom je zoo kalm bleef! riep Charles uit, terwijl hij zijn vriend vol verwondering aanzag.

— Ja, het ging heel gemakkelijk in zijn werk, hernam Raffles. Juist toen het licht was neergedraaid voor een van de laatste tafereelen, knipte ik met het nijptangetje dat ik gereed had gehouden, zonder eenige moeite de gouden spiraal door, zoo dicht mogelijk bij den steen, hield hem den hond voor — en het volgende oogenblik was de kostbare diamant door zijn keelgat verdwenen. Het was geen oogenblik te vroeg, want even later ontwaarde markiezin Edgumbe dat men haar van haar kostelijke sieraad ontlust had. Ik had mij echter gehaast in dien tusschentijd eenige meters achteruit te gaan, zoodat ik, toen het licht weer werd opgedraaid, niet in haar onmiddellijke nabijheid stond. De rest weet je.

— Ja, de rest weet ik! herhaalde Charles. En die rest is al even wonderlijk als de geheele diefstal! Onze goede miss Brunt zal waarschijnlijk een zeer slechten nacht doorbrengen.

— Dat vrees ik ook! zeide Raffles ironisch.

— Gaan wij nu dadelijk naar huis?

— Dat zou geloof ik niet geraten zijn. Wij moeten er in ieder geval rekening mede houden,

dat Ann Brunt argwaan krijgt en dan is het beter dat ze ons hier vindt. Toch zou ik gaarne willen, dat jij naar de villa in Cromwellstreet ging en mij van daar door middel van onze geheime telefoon in kennis hield met hetgeen je te weten kunt komen. Ik verbeeld pas tegen eenige uren op reis te gaan en het is dus beter dat ik

tot dien tijd in het huis van graaf Waldegrave blijf.

— Zal ik den hond meenemen?

— Neen, ik houd hem liever bij mij! Ik moet hem een klein middel toedienen en dan houd ik liever het oog op het dier.

De toekomst zou spoedig leeren, dat Raffles ongelijk had met aldus te handelen!

HOOFDSTUK V.

ANN BRUNT AAN HET WERK.

Reeds hadden alle gasten het tooneel van de jammerlijk mislukte soirée verlaten en nog altijd liep Ann Brunt met gefronst voorhoofd en driftige stappen de kleine tooneelzaal op en neer.

De raadselachtige diefstal van de Ster van het Oosten had haar geheele denken in beslag genomen.

Tevergeefs trachtte zij een oplossing van het raadsel te vinden — zij trad op de ramen toe, onderzocht ze zorgvuldig en overtuigde er zich van dat zij onmogelijk geopend hadden kunnen worden, zonder dat men het zou hebben gemerkt.

Bovendien had zij het aantal gasten dat binnentrad zeer nauwkeurig geteld en het was zeker, dat er niemand had kunnen ontsnappen.

Evenmin vetoonden de sloten van de deuren eenig spoor van braak, en ten overvloede waren zij door de geheime agenten nauwkeurig bewaakt.

Het geheele gezin der Chesterfields, vader, moeder en dochter, keek zwijgend toe.

Ook zij hadden zich, hoezeer zij zich ook hadden verzet, aan de fouilleering moeten onderwerpen.

Men zou onwaarheid zeggen als men verklaarde dat het gezin zich in een zeer opgewekten gemoedstoestand bevond.

Eindelijk nam Graaf Chesterfield het woord en zeide, terwijl hij zich tot Ann Brunt wendde:

— Gij ziet dus geen kans om dit raadsel op te lossen, miss Brunt?

De jonge detective beet zich op de lippen.

— Dat zal ik nooit erkennen, voordat mijn onderzoek geheel geëindigd is en ik alle mogelijkheden heb nagegaan, zeide zij.

In haar herinnering doorliep zij nog eens alle gebeurtenissen van dien avond, vanaf het oogenblik dat zij den steen voor het laatst in het kapsel van de markiezin had gezien.

Plotseling scheen haar iets in te vallen.

Zij wendde zich tot den graaf en vroeg:

— Herinnert gij u, dat er in de stilte tijdens een van de beelden een hooge vrouwenstem, bij een van de deuren, een woord in een vreemde taal zeide?

De graaf dacht even na en antwoordde toen: — Ja waarlijk, ik meen zoo iets gehoord te hebben, maar ik kan mij niet meer herinneren hoe het woord luidde:

— Nu, ik herinner het mij daarentegen zeer goed! hernam Ann Brunt. Het luidde: „Kostoj”! Plotseling slaakte Clare Chesterfield een kreet. Haar oogen glinsterden.

— Weet gij dat zeker? vroeg zij.

— Ik ben er van overtuigd, Miss.

— Maar ik weet heel goed wat het beteekent! vervolgde het jonge meisje opgewonden. Kostoj is een Russisch woord en beteekent eten!

Ann Brunt slaakte een kreet van zegepraal.

— Weet gij zeker dat het een Russisch woord is? vroeg zij, terwijl zij het jonge meisje bij den arm greep en haar doordringend aanzag. Kent gij dan Russisch?

— Ik heb op de kostschool een Russische vriendin gehad en deze heeft mij haar taal zoover geleerd, dat ik ze althans kon begrijpen! antwoordde Clare Chesterfield.

Een zonderling glimlachje verscheen op het gelaat van de jonge detective.

— Zoo, zoo, m'nheer John Raffles! Ik geef u nu toch in handen heb! Gij en niemand anders hebt dat woord uitgesproken!

— Maar dat is toch onmogelijk! riep nu gravin Chesterfield uit. Die gevaarlijke bandiet is immers een man en ik heb duidelijk een vrouwenstem gehoord.

— O, laat dat u niet verwonderen, gravin! hernam Ann Brunt levendig. John Raffles is een voortreffelijk buikspreker en reeds enkele malen heeft hij deze kunst met groot succes, maar tot schade van zijn slachtoffers, toegepast.

Een plotselinge werkijsver scheen zich van de jonge detective te hebben meester gemaakt.

— Mag ik u vragen van wien gij dien hond te leen hadt, die in een van de levende beelden medespeelde? vroeg zij het jonge meisje.

— Welzeker Miss! antwoordde deze eenigszins verbaasd. De Russische hazenwind behoort toe aan Graaf Waldegrave!

— Kunt gij mij zeggen waar hij woont?

— O, zeker! Hij woont in een fraai, maar

klein huis in de King Charlesstreet.

— Kent gij hem goed? vervolgde de detective.

— Wij zien hem maar hoogst zelden, hij is meestal op reis! antwoordde nu gravin Chesterfield.

Ei, ei! zei de jonge vrouw, nadenkend.

Daarop richtte zij het hoofd op en beval de agenten:

— Gij kunt voorloopig wel heengaan, mannen! Wij hebben hier niets meer te doen! Wacht mij bij den uitgang op, ik volg u aanstonds.

De jonge detective nam haastig afscheid van het grafelijk echtpaar, dat zij in een niet te omschrijven toestand van teleurstelling en woede achterliet.

Zij liet in de gang haar mantel geven en voegde zich toen bij de agenten, die haar op straat opwachtten.

— Gij hebt toch een auto bij de hand? vroeg Ann Brunt.

— Zeker Miss! antwoordde een der agenten. Een van de kleine politie-auto's wacht om den hoek van de straat.

— Laat haar dadelijk voorkomen!

De agent bracht twee vingers in den mond en liet een doordringend gefluit hooren.

Aanstonds verscheen een donker gelakte, zeer snelle auto om den hoek van de straat, die voor de deur bleef stilstaan.

— Gij zijt allen gewapend? zoo wendde Ann Brunt zich tot de agenten.

— Wij hebben onze revolvers bij ons, Miss! klonk het antwoord.

— Instappen dan!

— Mag ik vragen wat wij doen gaan, Miss? zei de agent die zooeven gesproken had.

— O ja, dat is geen geheim! antwoordde Ann Brunt glimlachend en met een zegevierenden klank in haar stem. Wij gaan John Raffles arresteeren!

De agenten slaakten een kreet van verbazing en blijdschap.

Zij wisten wel dat de arrestatie van den Grootten Onbekende hun een zeer groote geldelijke belooning zou opleveren, om van de eer niet te spreken.

— Maar weet gij dan wie hij is, Miss? vroeg de agent.

— Op het oogenblik is het Graaf Waldegrave! antwoordde Miss Brunt. De schelm schijnt de rol van een hooggeplaatst edelman te hebben gespeeld en zich in het vertrouwen van Lord William Aberdeen te hebben gedrongen, met een doel, dat ik thans zeer goed doorzie. Wat zal hij in zijn vuistje gelachen hebben, toen die eerwaarde philanthroop hem zijn hond ter leen vroeg om er Miss Clare Chesterfield mee van dienst te kunnen zijn. Kom, laat ons voort maken, anders komen wij wellicht nog te laat.

De agenten sprongen in de auto.

De jonge detective gaf den chauffeur het adres op en voegde zich daarop bij de agenten.

In minder dan tien minuten had de snelle

auto den weg naar het huis van Graaf Waldegrave afgelegd.

Alles scheen daar reeds in duisternis gehuld te zijn.

Waarschijnlijk had de heer des huizes zich reeds ter ruste begeven.

Behoedzaam verlieten de vier agenten en de jonge detective de auto; een van de agenten opende met een looper het hek en daarop slopen alle vijf geruischloos het tuinpad over naar de huisdeur.

— Er valt niet aan te denken hier binnen te dringen, fluisterde Ann Brunt. Ik vrees dat die deur wel in verbinding zal staan met een electrische schel in zijn slaapkamer en bovendien is zij veel te zwaar. Wij zullen het eens aan de achterzijde van het huis probeeren.

Onhoorbaar als katten slopen de vijf politie-beambten door een donkeren tuin naar de achterzijde van het hek.

Zij bereikten een kleine deur, die blijkbaar toegang gaf tot een soort bijkeuken.

— Hier moeten wij het probeeren, fluisterde Ann Brunt.

De agent die zooeven het hek ook handig geopend had, beproefde opnieuw zijn krachten op deze kleine deur, die spoedig open ging.

De vier agenten en Ann Brunt drongen binnen.

Zij liepen een vrij smalle steenen gang door en bereikten zoo het onderinde van een kleine trap, die blijkbaar voor het dienst-personeel bestemd was.

Onhoorbaar slopen de politie-beambten de trap op.

Ann Brunt was de eerste die haar hoofd boven het tamelijk breede portaal uitstak, waarop de trap uitkwam.

Het was er geheel duister.

Maar op eenige meters afstand meende zij een vage witte gedaante op een mat voor een der deuren uitgestrekt te zien.

Ann Brunt wendde zich naar de agenten om en fluisterde:

— Laat een uwer naar beneden gaan en de voordeur bewaken. Een ander moet zich aan de achterzijde van het huis posteeren. Gij moogt John Raffles in geen geval laten ontsnappen. Bij het minste teken van verweer, maakt gij van uwe revolvers gebruik.

De beide agenten verwijderden zich snel.

Zoodra Ann Brunt kon vermoeden dat zij hun post bereikt hadden, haalde zij een kleine electrische zaklantaarn te voorschijn, deed haar ontgloeien en richtte het schijnsel op het witte voorwerp, dat zij zooeven gezien had.

De lichtbundel bestraalde de prachtige, sneeuwwitte huid van Iwan, den Russischen hazewind.

Blijkbaar had het schoone dier zijn nachtrust voor de deur voor Raffles' slaapkamer moeten doorbrengen.

Maar de hond, die blijkbaar rustig geslapen had, was wakker geworden door het helle schijn-

sel van de lamp, dat juist in zijn oogen straalde.

Hij richtte met een vlugge beweging den fijnen kop op, keek knipoogend in het licht, stond langzaam op en stond toen onbeweeglijk stil, blijkbaar niet wetende, wat hij van dit plotselinge licht moest denken.

Ann Brunt doofde het licht van haar lantaarn, teneinde den hond niet te verschrikken, maar dit had helaas een geheel tegenovergestelde uitwerking!

De hond werd onrustig, nu het plotseling weer donker was, rook onraad en hief een zacht klagend gehuil aan.

— Die ellendige hond, mompelde Ann Brunt. Hij zal ons geheele plan nog bederven. Vlug, maak je van het dier meester, voor het te laat is. Wij hebben dan in ieder geval den diamant!

Van die laatste opmerking schenen de agenten blijkbaar niets te begrijpen, maar het bevel volgden zij onmiddellijk op.

Zij wierpen zich tegelijkertijd op den hond, die wel krachtig was, maar toch lang niet sterk genoeg om het tegenover de twee reusachtige mannen te kunnen uithouden.

Een hunner haalde een dik touw uit den zak, maakte een loopenden knoop aan het eene uiteinde en sloeg dien de hond om den nek.

Deze strijd had slechts eenige minuten geduurd.

Juist had een der agenten den hond vastgebonden aan een spijl van de trapleuning, of de slaapkamerdeur werd bliksemsnel geopend.

Er verscheen een hoofd om den hoek.

Maar Ann Brunt had het opengaan van de deur gehoord en zag in de flauwe schemering van de gang de vage vormen van een bleek gelaat.

Het volgende oogenblik knalde haar revolver.

De kogel boorde zich in den deurpost, nauwelijks eenige millimeters van de plaats waar zij zooeven het hoofd gezien had, want de deur werd met een slag weer dicht geworpen en de agenten hoorden het omdraaien van twee zware ijzeren grendels.

Ann Brunt vloog op de deur toe en beukte er met haar kleine vuisten op.

— Doe open! In naam der wet doe open, John Raffles!

Een spottend gelach aan de andere zijde van de deur was het eenige antwoord op deze uitnoodiging.

— Ziet gij geen kans om deze deur open te krijgen, zoo wendde Ann Brunt zich stampvoetend tot de beide agenten.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren.

De beide agenten namen een klein aanloopje en wierpen zich met alle macht op de deur, die onder hun gewicht kraakte, maar nog niet toegaf.

— Tracht het paneel er uit te duwen! hernam Ann Brunt, terwijl zij zich de lippen van woede ten bloede beet.

Weer wierpen de beide mannen zich met al hun zwaarte tegen het paneel.

Nog eens en nog eens dreunde de deur onder

hun geweldige slagen, tot eindelijk het bovenste paneel krakend bezweek en hen doorgang verleende.

Drie electrische zaklantaarns wierpen tegelijk een schijnsel in het slaapvertrek.

Het was geheel verlaten....

Ann Brunt slaakte een kreet van teleurstelling.

— Naar binnen! beval zij.

De agenten drongen naar binnen door het gat van het paneel, draaiden den sleutel om en schoven de grendels terug, zoodat ook Ann Brunt kon binnentreden.

Naast de deur bevond zich een schakelaar van het electrische licht, dien zij omdraaide.

Het tamelijk groote vertrek baadde nu in licht.

De gordijnen voor de beide ramen waren dicht getrokken.

Het vertrek bezat slechts één deur en deze kwam uit op de gang en was zooeven vernield.

— Breng den hond hier! beval Ann Brunt op doffen toon. Ik vertrouw dien schelm geen oogenblik. Hij is in staat het dier nog onder onze oogen mede te nemen.

Een der agenten ging den hond halen en maakte het dier opnieuw vast aan een der spijlen van het groote ledikant.

Met opgeheven revolver en met de grootste omzichtigheid, bang als zij waren dat zich onverhoeds een of ander valluik voor hun voeten zou openen, begon het drietal het slaapvertrek te onderzoeken.

Het bed scheen nauwelijks een kwartier beslapen te zijn.

Blijkbaar was Raffles door het janken van den hond gewaarschuwd en had hij tijd gevonden om te vluchten.

Maar waarheen, waardoor, langs welken weg?

Dat waren de vragen die Ann Brunt zich stelde en die zij onmogelijk kon oplossen.

Tevergeefs betastte zij de wanden, tevergeefs zocht zij naar een verborgen knop, tevergeefs verschoof zij de meubelen en tilde het tapijt op.

Plotseling slaakte een der agenten, die zich het dichtst bij den schoorsteen bevond, een kreet!

Ann Brunt wendde snel het hoofd om.

— Wat is er? Heb je iets ontdekt?

— Dat geloof ik wel, miss! Deze schoorsteen is namelijk geen schoorsteen, maar....

— Maar wat?

— Maar een lift! miss Brunt.

De jonge detective kwam toesnellen en liet het schijnsel van haar lantaarn in den breeden schoorsteen stralen.

De agent had gelijk gehad.

Deze schoorsteen was niets anders dan de schacht van een kleine lift, die hoogstens twee à drie personen naar de hooger gelegen verdiepingen kon voeren.

Ann Brunt knarsetandde van woede en al het bloed was uit haar gelaat geweken.

— Zal ik hem dan nooit in handen kunnen krijgen! siste zij, terwijl zij haar vuisten zenuwachtig balde. Hem na, mannen!

Alles snelde naar de deur.

Een kreet van woede en verbazing ontsnapte hun.

De vernielde deur was verdwenen en daarvoor in de plaats was een zwaar stalen scherm uit de zoldering komen neerdalen, dat de deuropening geheel afsloot.

Ann Brunt was nog jong, maar was een flink, standvastig meisje, zij beschikte over meer dan gewone koelbloedigheid en zij verloor niet spoedig haar kalmte.

Maar dit was haar te sterk.

Zoo opgesloten te worden als een muis in de val, door den man dien zij thans met gemak meende te kunnen arresteeren — dat was meer dan zij verdragen kon.

Thans bleek het, dat Ann Brunt, behalve detective ook nog vrouw en zelfs vooral vrouw was.

Zij wankelde naar een grooten leunstoel, begon woedend met handen en voeten te slaan en viel toen op zulk een jammerlijke wijze flauw als men het slechts kan verwachten van een blijspel-heldin aan wie door haar echtgenoot een nieuwe dure hoed geweigerd wordt.

Een oogenblik stonden de agenten radeloos.

Toen haalde een hunner een flaconnetje met vlugzout uit zijn zak, dat hij steeds bij zich droeg en hield het Ann Brunt onder den neus, terwijl de andere naar een der ramen snelde, de gordijnen opzij trok, het raam openrukte, en luidkeels om hulp begon te roepen.

Terwijl hij dit deed, zag hij aan het einde van de straat in het licht van een lantaarn, een man van lange gestalte, die zich spottend naar het huis omwendde en met een diepe buiging den hoed afnam.

Dat was John Raffles, de Groote Onbekende.

Het volgende oogenblik verwijderde de onvindbare boosdoener zich met snelle schreden om even later in de duisternis te verdwijnen.

Nu was deze agent stellig een sterk man, maar het scheelde maar zeer weinig of hij had het voorbeeld van de vrouwelijke detective gevolgd.

Hij schreeuwde zich bijna heesch en eindelijk bewerkte zijn gebrul, dat er eenige agenten kwamen toesnellen, aan wie hij de zaak uiteenzette.

Zeven of acht dienaren van het gezag renden door den tuin naar de voordeur, waar zij werden binnengelaten door den agent die daar op wacht stond en van al dat misbaar niets begreep.

Men zocht zoo lang in het huis, tot men een zwaren koevoet gevonden had en met behulp

daarvan het ijzeren scherm had kunnen oplichten, hoog genoeg om er onder door te kunnen kruipen.

Ann Brunt, die intusschen weer wat tot zich zelf was gekomen en op het punt stond om in tranen van woede over haar zwakheid los te barsten, was de eerste die het vertrek verliet.

Daarop volgden de beide agenten, waarvan de eene den Russischen hazewind met zich voorttrok.

Zoodra zij weer op haar voeten stond, riep Ann Brunt:

— En John Raffles!

— Ontkomen! Miss! antwoordde de agent, die bij het raam had gestaan, op drogen toon.

— Ontkomen! kreet Ann Brunt. Hebt gij hem dan gezien?

— Ja Miss — op ongeveer twee honderd meter afstand, onder een lantaarn; hij nam spottend den hoed voor mij af!

— Maar hoe is het mogelijk dat die duivelse schelm ontkomen is? riep de jonge detective uit. De achterzijde van het huis was toch bewaakt?

Helaas — maar al te spoedig zou het blijken, dat die bewaking zeer onvoldoende was geweest!

Want toen de agenten naar beneden snelden en zich naar de achterdeur begaven die op den tuin uitkwam, vonden zij daar den armen agent bewusteloos liggen.

Naast hem lag een met chloroform gedrenkte doek, dien de ontsnapte boosdoener hem blijkbaar onverhoeds op mond en neus had gedrukt.

Ann Brunt stiet een kort minachtend lachje uit.

— Ik zie wel, zeide zij op doffen toon, als men Raffles wil vangen, dan moet men er met minstens een geheele compagnie soldaten, liefst vergezeld met een aantal kanonnen en mitrailleurs, op af trekken. Nu, het dient tot niets dat wij hier blijven staan kijken. Twee uwer moeten den bewusteloze per auto naar het naastbijgelegen politiebureau brengen. De anderen kunnen zich weer naar hun post begeven. Ik neem den hond mede naar huis!

En aldus eindigde deze tragi-komedie: de agenten dropen naar hun respectievelijken post af, ook zij die niet de minste schuld droegen: de bewusteloze werd weggebracht. Ann Brunt nam het touw van den hond in haar kleine maar stevige vuist, stapte in een auto en liet zich naar haar woning rijden.

Uit overmaat van voorzorg nam zij den hond bij zich in haar slaapkamer en begon toen een grondige studie van het hoofdstuk „laxeermiddelen” in een werkje over „De Behandeling van onze Huisdieren”....

HOOFDSTUK VI.

DE STRIJD OM DEN DIAMANT.

Nauwelijks twintig minuten nadat Raffles door middel van de geheime lift en door den agent aan de achterzijde van zijn huis bewusteloos te maken, had weten te ontsnappen, trad hij zonder zich eenigszins te overhaasten door de kleine tuinpoort het park van zijn villa in de Cromwellstreet binnen.

Een lichtstreep aan de achterzijde van den gevel bewees hem, dat Charles zich niet ter ruste had begeven, maar voor zijn veiligheid waakte.

De Groote Onbekende snelde door het park, opende met een bijzonder gevormden sleutel de kleine deur naast het terras en trad de villa binnen.

Hij vloog de trappen op, tot hij de bibliotheekzaal bereikt had.

Bij het openen van de deur zag hij Charles knikkebollend met een boek in de hand bij de tafel zitten, de telefoon onder zijn bereik.

Bij het gerucht dat Raffles bij zijn binnentreden maakte, hief de jonge man 't hoofd op.

Hij slaakte een kreet van blijdschap, wierp het boek weg en snelde naar zijn vriend dien hij krachtig de hand drukte.

— Goddank! riep hij uit de volheid zijns harten. Wat ben ik verheugd dat ik je weer heelhuids hier zie. Maar waar is Iwan?

— O, Iwan zal wel erg verwend worden! merkte Raffles met een eigenaardig lachje op. Ik heb het arme dier tot mijn spijt moeten afstaan.

— Afstaan? Maar aan wie dan? riep de jonge man verwonderd uit.

— Aan onze lieve vriendin Ann Brunt!

Charles slaakte een kreet van schrik en verwondering.

— Zij heeft dus den hazewind in haar bezit?

— Ja, en met hem helaas den diamant!

En daarop verhaalde Raffles in korte woorden wat er zooeven was voorgevallen.

Charles, die ademloos naar het verhaal geluisterd had, en van tijd tot tijd met een onwillekeurige beweging de hand van zijn vriend had gegrepen, riep uit:

— Dat is dus weer een huis dat wij niet meer kunnen gebruiken!

Raffles haalde de schouders op.

— Het is misschien nog niet voor goed verloren, zeide hij. Het is een goed ingericht huis, maar het beteekent nog niet veel, als ik het voorgoed moet opgeven, want van deze huizen bezit ik er in Londen wel tien!

Charles zuchtte.

— Nu, het is in ieder geval jammer dat de zaak nu zoo ongelukkig is afgelopen, zeide hij.

Want je had er toch heel wat moeite voor gedaan!

— Wat meen je met het woord afgelopen? vroeg Raffles, terwijl hij Charles met zijn lichtende grijze oogen glimlachend aankeek.

— Wel, de diamant ben je immers kwijt! riep de jonge man uit.

— Sta me toe, dat ik hierin van meening met je verschil! vervolgde Raffles.

Charles meende niet goed te hebben verstaan.

— Begrijp ik je goed? riep hij uit. Ben je dan van plan den steen te gaan heroveren?

— Nu meer dan ooit!

— Maar daartoe zal je bij Ann Brunt moeten binnendringen!

— Dat zal ik dan ook doen!

— Maar in welke vermomming? Zij zal niemand binnenlaten.

— O, toch wel. Ik denk haar namelijk als een bediende van een lijstenmaker te gaan bezoeken.

— Een lijs—ten—ma—ker—? vroeg Charles met toonlooze stem, terwijl hij iedere lettergreep zoo lang mogelijk uittrekte en zich in een stoel liet neervallen. Waarom juist als een lijstenmaker?

— Dat zal ik je aanstonds duidelijk maken, beste jongen! hernam Raffles lachend. Je moet dan weten, dat ik hedenavond een kort gesprek heb afgeluisterd, hetwelk gevoerd werd tusschen de vrouw des huizes en onze vijandin. Men had het over verschillende zaken die ongeluk heeten aan te brengen en miss Brunt merkte op een gegeven oogenblik op, dat haar dan zeker een groot ongeluk boven het hoofd hing, want dienzelfden morgen was er in haar woning een groot schilderij van den wand gevallen, waarvan de oude vergulde lijst in honderd stukken was gebroken.

— En verder?

— Welnu, verder valt er niets te vertellen! Ik kom om de lijst te maken, dat is alles!

— Maar ze zal toch wel iemand besteld hebben?

— Zeker, Charles, dat heeft zij ook! Niemand meer of minder dan den beroemden lijstenmaker Moreton uit de Nottinghamstreet.

— Hoe weet je dat?

— Omdat Gravin Chesterfield haar dien aanbeval en zij daarop antwoordde: dat zij zich reeds van de diensten van den man verzekerd had. Hij zou het schilderij vandaag door een zijner mannen laten halen. Ben je nu tevreden?

— Dat is te zeggen — ik ben tevreden dat ik het weet, maar ik ben geenszins ingenomen met je plan!

— Hoe zoo? vroeg Raffles langs zijn neus. Vindt je het niet goed bedacht?

— Het is uitstekend bedacht, maar het is zeer gevaarlijk! Je begeeft je in het hol van den leeuw!

— Kom, het is maar een leeuwin!

— Maar men zegt dat die nog veel gevaarlijker zijn dan de leeuwen, hernam Charles waarschuwend.

— Het is mogelijk! hernam Raffles droog. Maar ik ben nu eenmaal van plan den Koh-I-Noor weer in mijn bezit te krijgen. Mijn eer is er mede gemoeid!

— Ik zie het wel, zeide Charles moedeloos. Je bent van je plan natuurlijk weer niet af te brengen. Kan ik je tenminste van dienst zijn?

— Je kunt me niet beter van dienst zijn, dan hier de wacht te houden, of wel, mij op eenigen afstand te volgen in een of andere zeer goede vermomming.

— Dan doe ik liever het laatste! zeide Charles opgewonden.

— Zooals je wilt, mijn jongen! zeide Raffles, terwijl hij zijn mond met de hand bedekte en met moeite een geeuw onderdrukte. Ik geloof nu toch waarlijk dat ik slaap begin te krijgen, zeide hij. Het is zoowaar half vier. Ik ga nog eenige uren rust nemen en dan met frisschen moed aan het werk!

— Moet je niets eten?

— Dat heb ik al in het huis van graaf Waldegrave gedaan, antwoordde Raffles.

Hij wuifde Charles vriendelijk toe en verliet het vertrek.

Korten tijd daarna was de villa in de Cromwellstreet in diepe rust verzonken.

Omstreeks half acht in den morgen sprong Raffles uit zijn bed en nam haastig een bad.

Daarna begon hij zich met de uiterste zorg te verkleeden.

Uit de geheime kleederenkast, die zich in een van de muren van het slaapvertrek bevond, haalde hij een versleten pak, waarbij een blauwe werkkieel behoorde en werkmanspet.

Hij trok de kleederen aan, zette zich voor zijn kaptafel en begon zich met de grootste zorg te grimeeren.

Hij wist dat hij met een sterke tegenpartij te doen kreeg en achtte het dus geraden, de uiterste zorg aan zijne vermomming te besteden.

Na een half uur stond Raffles op, tevreden over zijn werk.

Hij was volmaakt onkenbaar.

Zijn dik zwart haar ging geheel schuil onder een pruik van dun rood haar, schaars geplant rondom een groot kale plek.

Een snorretje, dat veel geleek op een stukje uitgerafelde gordijnfranje, hing armoedig onder zijn neus.

Zijn wangen waren ingevallen en vertoonden aan den bovenkant, juist onder de jukbeenderen, twee vlamvend roode plekken, zooals men dit veel bij borstlijders vindt.

Zijn buitengewoon groote neus was gekromd

als de bek van een adelaar en zijn oogen gingen schuil onder twee borstelige, eveneens vuurroode wenkbrauwen.

Toen Raffles geheel gereed was met zijn verkleeding, trad Charles binnen.

De jongeman sloeg zijn handen van verbazing in elkaar en zeide toen vol bewondering:

— Dit is een van je beste vermommingen, Edward. Als ik niet heel zeker wist dat je zelf dezen nacht in de kamer had doorgebracht, dan zou ik je voor een indringer aanzien en je onzacht verwijderd hebben.

— Ik ben blij, dat je er zoo over denkt! hernam Raffles op vroolijken toon. Dan loop ik thans geen gevaar dat onze vijandin Miss Ann Brunt mij zal herkennen.

— Dat mag zoo zijn, maar je zult mij een genoeg doen als je voor alle zekerheid een revolver bij je steekt.

— Wees gerust, beste jongen, dat zal ik niet nalaten! merkte Raffles op.

Hij drukte de pet op het hoofd, stak Charles de hand toe en drukte die krachtig.

— Ik ga nu maar! zeide hij. Want anders kom ik daar misschien te laat aan, nadat het gebroken schilderij al door een echten bediende van Moreton gehaald is. Als ik vijf minuten weg ben kun je me volgen, als je daar plezier in hebt, maar ik denk niet dat het noodig zal zijn.

— Noodig of niet — ik wil je toch niet uit het oog verliezen! zeide Charles. Ik zal mij spoedig eveneens gaan vermommen, want het is beter dat Ann Brunt den secretaris van Lord Aberdeen niet te zien krijgt!

Nog een handdruk en de beide vrienden scheidden.

Raffles verliet het huis weer aan de tuinzijde en door het kleine poortje in den muur, hetwelk uitkwam in een stille zijstraat, waar zich nooit een sterveling vertoonde.

Na er zich van te hebben vergewist dat er niemand in de nabijheid was, sloot hij het poortje spoedig weer en begaf zich naar het huis van de jonge vrouwelijke detective, die in de Gladstonestreet dicht bij de Theems woonde.

Hij had de woning binnen twintig minuten bereikt.

Voor hij aanschelde wierp hij een blik achter zich en glimlachte.

In de verte had hij een oud heertje ontdekt, gewapend met een zwaren wandelstok, in wien hij onmiddellijk Charles herkend had, ofschoon diens vermomming uitstekend was.

De groote Onbekende belde aan.

Het duurde eenige oogenblikken voor men de deur opende en toen werd dit voorwerp maar slechts op een kier geopend.

Een dienstmeisje keek tamelijk wantrouwend den bezoeker aan.

— Wat moet je hebben, man? vroeg ze vrij onvriendelijk.

— Van jou moet ik niets hebben, lief kind! antwoordde Raffles met krakende stem. Ik ben gezonden door mijnheer Moreton uit de Not-

tinghamstreet, den lijstenmaker, weet je! Ik moet een schilderij medenemen, dat Miss Brunt mijn patroon ter reparatie heeft toevertrouwd. Het is zeker op den grond gevallen, weet je!

Het dienstmeisje deed den ketting van de deur en opende die.

Raffles, sterk met zijn been trekkende, als iemand die mank is, trad de vestibule binnen, terwijl het dienstmeisje de deur weer achter zich sloot.

Raffles wierp een onderzoekenden blik op het meisje dat blijkbaar nog jong was, maar wier gelaat groote energie uitdrukte.

Alle bijzonderheden van haar kleeding waren binnen enkele seconden in zijn hersens gegrift.

En toen Raffles naar de trap hinkte om deze op te gaan, glimlachte hij flauwtjes....

— Hoe weet je dat het schilderij boven is? vroeg het dienstmeisje op scherp toon, toen Raffles reeds bezig was niet zonder moeite de trap op te klimmen.

De Groote Onbekende wendde zich om en zeide met een verbaasden klank in zijn stem:

— Wel, dat heeft Miss Brunt toch immers aan mijn patroon, mijnheer Moreton, medegedeeld?

— Dan is het wat anders! zeide het dienstmeisje, terwijl zij Raffles volgde.

Deze klom de trap ten einde en bleef op het portaal staan.

Het dienstmeisje voegde zich bij hem en trad op een deur toe, die zij opende met behulp van een sleutel, dien zij in de hand had gehouden.

Raffles stond vlak naast haar en keek toe.

De deur ging open.

Raffles trad binnen, op den voet gevolgd door het dienstmeisje.

Maar op hetzelfde oogenblik weerklonk een luid geblaf.

Iwan, de Russische hazenwindhond, kwam met groote sprongen uit den hoek van het vertrek aansnellen en danste uitgelaten om zijn meester heen!

— Ik had het moeten weten! klonk plotseling een stem achter Raffles.

Raffles wendde zich glimlachend naar het dienstmeisje om, terwijl hij den kop van den hazewindhond streelde.

— Wat weet gij dan, lief kind? vroeg hij op vriendelijken toon, zonder zijn bedaardheid een oogenblik te verliezen.

— Wat ik weet! riep het dienstmeisje zegevierend uit. Dat gij niemand anders zijt dan John Raffles of anders Graaf Waldegrave, als gij dat liever hebt! Indien hij het niet waart, zou de hond u niet herkend hebben. En nu spoedig de handen op of ik schiet!

Het dienstmeisje stak de hand in een van de voorzakken van haar boezelaar, en slaakte tegelijkertijd een kreet van woede en teleurstelling.

De glimlach op het gelaat van John Raffles verbreedde zich.

— Gij zoekt naar uw revolver, Miss? vroeg hij op hoffelijken toon. Die bevindt zich op

het oogenblik in mijn hand, zie maar!

En Raffles hief de kleine revolver met ivoeren kolf op, die hij in de linkerhand hield.

— Ik vermoed dat gij ook een detective, een soort van leerlinge van Miss Brunt zijt! zoo vervolgde hij beleefd. Indien ik goed heb gezien, dan zou ik u den raad willen geven voortaan geen revolvers in uw schortzakken te steken, van daaruit wordt de kolf van zulk een wapen al spoedig in die ondiepe zakken gezien! Dit was met u ook het geval en ik ben zoo vrij geweest om u van het wapen te ontlasten, terwijl gij zoo-even de deur van deze kamer opende. Gij duidt het mij immers niet ten kwade?

Het gewaande dienstmeisje, dat inderdaad een assistente van Ann Brunt was, was bleek geworden en balde woedend de kleine vuisten.

— Gij zijt nu eenigszins vertoornd! ging Raffles op kalmeerenden toon voort. Ik kan mij dat zeer goed voorstellen. Maar ik geef u de verzekering dat het volstrekt geen oneer is, tegenover John Raffles aan het kortste eind te trekken, als men zoo jong is, als gij blijkbaar nog zijt.

Het jonge meisje bewaarde het stilzwijgen en keek Raffles met van machteloze woede fonkelende oogen aan.

— Ga daar zitten, als ik u verzoeken mag! zeide Raffles nog steeds op hoffelijken toon, maar met een klank in zijn stem, waarvan de dreigende beteekenis niet te miskennen viel.

De assistente liep langzaam naar den stoel, dien Raffles haar aanwees.

— Neen — gij behoeft niet naar het telefoontoestel te kijken! ging Raffles glimlachend voort. Ik ben een soort van goochelaar, moet gij weten. Ik ben zoo vrij geweest den draad door te knippen. Overtuig er u maar van!

Met deze woorden hield Raffles het afgesneden uiteinde van den telefoondraad in de hoogte.

De jonge detective beet zich op de lippen.

Toen kwam het eindelijk aarzelend uit haar mond:

— Ik beken dat ik een sterkere partij heb gevonden — zijt gij nu tevreden?

— Maar mijn lieve jongedame, ik heb u in het geheel niet om die bekentenis gevraagd! hernam Raffles op vriendelijken, verwijtenden toon. Gij kunt nauwelijks achttien jaar zijn, en het zou mij tot eeuwige schande strekken als ik mij door een kind liet overmeesteren — zelfs al is dat kind een vrouw.

— Maar ik wil weten wat gij van mij wilt, vroeg de jonge detective kortaf.

— Ik wil volstrekt niets van u, jongedame! antwoordde Raffles. Ik wil alleen dat gij deze kamer niet verlaat, voordat ik u daartoe het bevel geef. Ik zal het u trouwens wat gemakkelijker maken dat bevel op te volgen, door mij dicht in uw nabijheid te plaatsen. En nu heb ik u nog slechts één ding te zeggen — ik geloof dat ik een hoffelijk man ben, en dat ik mij nog nooit aan een vrouw vergrepen heb, maar gij moet

wel weten dat ik, als mijn leven en mijn vrijheid in gevaar verkeerden, niet al te kieskeurig in mijn middelen kan zijn. Indien u dus hier in dit vertrek onaangenaamheden wedervaren, dan zult gij dit slechts aan u zelf te verwijten hebben. Wanneer er tusschen twee menschenlevens gekozen moet worden, dan spaar ik het liefst dat van John Raffles, want ik behoef u mijn waren aard toch niet meer te verbergen, nadat mijn hond zoo dom is geweest mij door zijn aanhankelijke liefde te verraden.

Het jonge meisje zweeg.

Zij liet het hoofd zinken en vouwde de handen in den schoot als iemand die zich in zijn lot schikt.

Raffles trad op de deur toe, nam den sleutel uit het slot en stak dien er aan de binnenzijde weer op, waarna hij de deur sloot.

Toen riep hij den hond, die vroolijk tegen hem opsprong.

— Het is jammer dat je niet spreken kunt, Iwan, begon Raffles op vroolijken toon, anders zou je mij wel een en ander over dien diamant kunnen mededeelen, dien ik je vannacht heb toevertrouwd!

— O, wat dat betreft, behoeft gij u geen illusies meer te maken, mijn waarde John Raffles! riep plotseling het jonge meisje op spottenden toon uit, terwijl zij den indringer vol leedvermaak aanzag.

— Hoezoo, als ik vragen mag, miss? vroeg Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsten.

— O, ik behoef er geen geheim van te maken! Miss Brunt heeft uw hond, zoodra hij hier was een braakmiddel toegediend — met de gevolgen die gij wel zult begrijpen!

Raffles richtte zich op en wierp het jonge meisje een onderzoekenden blik toe.

Hij bezat genoeg menschenkennis om onmiddellijk te zien, dat de assistente de waarheid had gesproken.

Haar gelaat glinsterde als het ware van vreugde over de teleurstelling, welke zij den Grooten Onbekende had kunnen bereiden.

— Dus toch te laat! bromde Raffles in zich zelf. Ik had ook moeten bedenken, dat die duivelsche vrouw mij te vlug af zou kunnen zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen een gerucht beneden in het huis hem plotseling deed ophouden.

Zijn scherp oor had de nadering van vlugge voetstappen over de groote steenen van de vestibule waargenomen.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, haalde hij vliegensvlug een grooten rooden zakdoek uit zijn zak.

En voordat het jonge meisje ook maar had kunnen beseffen wat er met haar geschiedde, had hij haar den doek om den mond geslagen en stevig dicht gebonden.

Met een onwillekeurige beweging bracht de jeugdige detective beide handen naar het gelaat om den doek weer weg te trekken.

Raffles scheen slechts op dit gebaar gewacht

te hebben.

Een ondeelbaar oogenblik later had hij de polsen van het jonge meisje gegrepen, ze achter haar rug gebracht en daar met behulp van een snel te voorschijn gehaald stel boeien, aan elkander bevestigd.

Dit alles had zeker niet langer dan eenige seconden geduurd.

Het jonge meisje was zoo geheel en al overbluft door dezen plotselingen overval, dat zij niet het minste gerucht had kunnen maken.

Raffles drukte haar met een zachte handbeweging weer op den stoel neer en droeg haar toen met stoel en al naar den hoek van het vertrek, die zich aan de zijde van de deur bevond, en wel aan den kant, die door de opengaande deur het langst verborgen zou blijven voor den blik van ieder persoon die binnentrad.

Toen ijldde hij naar de deur, opende haar weer snel en stak den sleutel weer van buiten in het slot.

Hij beval den hond bij het kleine bureau te gaan liggen, dat dicht bij het raam stond en drukte zich toen zoo dicht mogelijk tegen den muur naast de deur, terwijl hij zijn revolver trok.

Het jonge meisje in haar hoek hield de zwarte oogen geen oogenblik van zijn gelaat afgewend, dat thans niets anders dan van onwrikbare vastberadenheid getuigde.

De voetstappen naderden snel.

Op dit oogenblik weerklonken zij vlak voor de deur.

De hond was brommend opgestaan en stond doodstil, de levendige oogen op zijn meester gevestigd, maar een enkele blik van John Raffles was voldoende om hem weer te doen neer liggen.

Er werd een hand op de kruk van de deur gelegd. Toen weerklonk een lichte uitroep van verbazing.

En daarop ding de deur open.

Raffles drukte zich nog meer tegen den wand. Ann Brunt trad binnen.

Nauwelijks was zij goed en wel in het vertrek, of Raffles duwde met kracht tegen de deur, die dichtvloog.

De loop van de groote revolver was op het voorhoofd van de jonge vrouw gericht.

Dadelijk kwam Iwan naast zijn meester staan, als het ware wachtend op een teeken, om de jonge detective naar de keel te vliegen.

— Ga liggen, Iwan! beval Raffles kortaf.

De hond kroop onder de tafel weg, den staart tusschen de achterpooten. Ann Brunt scheen geen oogenblik van haar stuk gebracht te zijn, nadat zij over den eersten schrik heen was.

— Gij kunt die revolver wel weg doen, mijnheer John Raffles! zeide zij glimlachend. Ik verzeker u, dat ik ongewapend ben!

— Dat is zeer wel mogelijk, Miss, maar gij moet het mij niet euvel duiden als ik eenige zekerheid neem!

— Zooals gij wilt! hernam Ann Brunt koeltjes.

Nu pas zag zij haar assistente gekneveld en gebonden in den hoek van het vertrek zitten.

Zij beet haar lippen op elkaar en zeide:

— Ik zie, dat ge hier reeds aan het werk zijt geweest, mijn waarde tegenstander! Is het uw gewoonte om weerlooze meisjes zoo te behandelen?

— Mijn schoone dame, hernam Raffles ironisch, als de weerlooze meisjes waarmee ik te doen heb, met revolvers in de zakken van hun schort rondloopen, dan acht ik mij ontheven van de verplichting, haar als onschuldige bakvischjes te behandelen! Bovendien heb ik wel eens gehoord, dat het geschreeuw van een vrouw reeds op verren afstand hoorbaar is en gij kunt dus wel begrijpen, dat ik mijn maatregelen heb genomen, opdat uw lieve assistente u niet door een ontijdigen gil op de hoogte van den toestand zou hebben gebracht!

— Wel, gij kunt wel gelijk hebben! hernam Ann Brunt met een spijtig lachje.

— Ik heb ongetwijfeld gelijk, Miss! Gij zoudt onmiddellijk begrepen hebben, dat er iets niet in orde was, gij zoudt alle deuren zorgvuldig hebben afgesloten en een paar agenten hebben gehaald — en een kwartier later zou John Raffles zijn loopbaan jammerlijk geëindigd hebben in het inwendige van een politieauto.

— Die kans was inderdaad zeer groot geweest! hernam Ann Brunt droog.

— Ziet gij wel? viel Raffles op vroolijken toon uit. O, wij verstaan elkaar uitmuntend.

— Maar bestaat de reden, die u dwong, mijn assistente onschadelijk te maken, op dit oogenblik nog?

— Nu meer dan ooit, Miss, en wel om een reden, die u aanstonds duidelijk zal worden!

— Ik ben zeer nieuwsgierig! hernam Ann Brunt.

Onder het spreken was zij onmerkbaar naar het kleine bureau geschoven, waarvan zij zich thans op slechts enkele passen afstands bevond.

Raffles had haar bewegen met een flauw glimlachje om de lippen gevolgd.

— Laat ons ter zake komen, Miss, als ik u verzoeken mag! zeide hij. Juist toen ik u hoorde aankomen, deelde uw assistente mij mede, dat gij mijn hond een middel hebt ingegeven en dat de steen reeds weer in uw bezit is!

— Dan heeft zij u nog slechts ten deele de waarheid kunnen mededeelen, mijn waarde Raffles! zeide de jonge detective spottend. Want de steen bevindt zich niet meer in mijn bezit, hij is reeds weer aan Markiezin Edgumbe ter hand gesteld.

Raffles werd een tintje bleeker onder zijn schmink en dat was alles waardoor hij zijn teleurstelling verried.

— Ik twijfel geen oogenblik aan uw mededeeling, Miss! zeide hij. En daarop kan ik maar één ding antwoorden!

— En wat dan wel, als ik vragen mag? zeide Ann Brunt, die meer van haar zegepraal had denken te genieten.

— Wel, Miss, dat gij mij meer werk bezorgt, dan waarop ik gerekend had!

— Wat wilt gij zeggen? riep de jonge vrouw verbaasd uit.

— Begrijpt gij dat niet? Ik wil zeggen dat ik nu nogmaals aan het werk zal moeten gaan om den steen terug te krijgen!

— Wat zegt gij daar! riep Ann Brunt, terwijl zij van woede stampvoette. Hebt gij uw zinnen verloren? Denkt gij werkelijk dat gij de Ster van het Oosten in uw bezit krijgt?

— Over een uur zal hij zich in mijn zak bevinden, antwoordde Raffles met de grootste bedaardheid.

Ann Brunt keek den Grooten Onbekende een oogenblik zwijgend aan en zeide toen op minachtenden toon:

— John Raffles, ofschoon wij vijanden zijn, heb ik u toch een zekere soort van bewondering, wegens uw onbetwistbare moed en bekwaamheid, nimmer willen onthouden. Maar gij daalt sterk in mijn waardeering als ik moet bemerken dat gij een grootspreker zijt!

— Gij zoudt u vergissen, Miss, als gij mij daarvoor aanzag! hernam Raffles koud. Wat ik zeg, dat houd ik!

— Maar gij zijt krankzinnig! riep Ann Brunt uit. Ik zeg u immers dat de diamant nog geen half uur geleden door mij persoonlijk aan Markiezin Edgumbe is ter hand gesteld. Gelooft gij mij soms niet? Neem dan uw hond mede, dan kunt gij u immers zelf overtuigen!

— Ik zal den hond medenemen, Miss, maar niet om mij te overtuigen, want ik geloof u volkomen en toch blijf ik bij mijn bewering, dat de diamant binnen een uur in mijn bezit zal zijn. Houdt gij van weddenschappen?

— Ik wed nooit, John Raffles. Maar als ik het zou doen, dan zou ik nu wel om tienduizend pond sterling met u willen wedden, dat gij den diamant voorgoed kwijt zijt. En gij zoudt verliezen... en dat zal ik u onmiddellijk bewijzen!

Met één sprong was de jonge vrouw bij de schrijftafel en rukte de telefoon van den haak.

Tegelijkertijd richtte zij met de andere hand een kleine revolver op de borst van John Raffles, die gedachtenloos zijn wapen in den zak had gestoken.

— En nu geen stap voorwaarts, of ik schiet! riep de jonge vrouw triomphantelijk uit.

Haar bevel was echter volkomen overbodig, want Raffles bleef, met zijn lange beenen uitgespreid en de armen over de borst gekruist, staan waar hij stond, zonder een andere beweging te maken dan een lichte schommeljing van het bovenlijf.

— Hallo! riep de detective, terwijl zij de revolver geen oogenblik van het hoofd van den Grooten Onbekende afwendde.

Geen antwoord.

En nu klonk er een vriendelijk lachje, dat als ware het een verontschuldiging, van de lippen van John Raffles rolde.

— Vergeef mij, dat ik het u niet eerder heb

medegedeeld, Miss Brunt — maar de telefoon-draad is doorgesneden!

Ann Brunt keek den Grooten Onbekende strak aan.

Toen lichtte zij met een machinaal gebaar met de linkerhand het toetsel zoo hoog mogelijk boven haar hoofd, waarbij de afgesneden draad hulpeloos heen en weer slingerde.

Het maakte zulk een grappigen indruk, dat Raffles zich onmogelijk kon weerhouden in een luid gelach uit te barsten.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, Miss. Ik weet dat ik onbeleefd ben — maar ik kan er werkelijk niets aan doen! Uw gezicht is op het oogenblik veel meer dan duizend pond waard om het te aanschouwen!

— Pas op, pas op! siste de jonge detective tusschen de tanden. Tart mij niet. Ik zou in staat zijn u zonder meer als een hond neer te schieten!

— Dat zoudt gij niet kunnen, Miss! hernam Raffles bedaard.

— Denkt gij dat? vroeg Ann Brunt honend. Denkt gij dat ik op dien korten afstand zou missen?

— Misschien niet als uw revolver geladen was, Miss — maar dat is zij helaas niet!

Het gelaat van Ann Brunt nam nu een werkelijk schrikwekkende uitdrukking aan.

Haar scherpe witte tanden beten zich vast in haar lippen en haar oogen fonkelden als die van een wild dier.

Toen haalde zij bliksemsnel de veiligheidspen uit de kleine revolver, zoodat het magazijn met een scherp klikje omviel.

Het magazijn was geheel ledig!

— Gij moet de duivel zijn! zeide de jonge detective, terwijl zij zich in een stoel liet vallen. Hoe is dit mogelijk?

— O, het ging heel eenvoudig, Miss! antwoordde Raffles op denzelfden verontschuldigenden toon. Gij zult u wellicht herinneren, dat gij vannacht met Graaf Waldegrave een glas champagne aan de champagenbar hebt gedronken! Gij hebt daarbij uw tasch eenigszins achteloos op een stoel gelegd en terwijl gij een

gesprek aanknoopte met den gastheer, ben ik zoo vrij geweest die tasch vlug te openen, waarvan ik den inhoud wel vermoedde, om uw revolver van de scherpe patronen te ontlasten! Natuurlijk bestond de kans, dat gij het wapen nogmaals hadt nagezien, toen gij u heden op weg begaaf — maar ik heb gelukkig niet verkeerd gedaan, toen ik op de echt vrouwelijke ondeugd rekende die nonchalance heet!

Een oogenblik heerschte er een diep zwijgen in het vertrek.

Toen zeide Ann Brunt op doffen toon:

— Ik erken in deze zaak uw meerderheid — en toch zult gij den diamant niet krijgen!

— Wij zullen zien! zeide Raffles eenvoudig.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Het is op het oogenblik negen uur. Om tien uur kunt gij u bij de markiezin zelf gaan overtuigen, dat ik den steen weer in mijn bezit heb. En omdat ik nu eenigszins snel moet handelen, zult gij wel zoo goed zijn zonder eenige tegenspraak en vlug te doen wat ik zeg. Ik kan mij op dit oogenblik werkelijk niet met galanterie inlaten. Mag ik u verzoeken uw handen uit te steken?

Ann Brunt wierp een blik op het gelaat van den tegenstander en die eene blik was ruimschoots voldoende om haar te doen inzien, dat alle verzet volmaakt nutteloos was.

Langzaam hief zij haar handen op en aanstonds waren haar polsen in een paar fraaie, glimmende en niet al te klemmende boeien gevat.

— Wees nu zoo goed op dien stoel te gaan zitten! zeide Raffles.

Ann Brunt nam plaats.

Raffles deed zijn riem af, haalde dien door de armen en om de leuning van den stoel heen, en gespte hem stevig vast.

Daarop haalde hij een touw uit zijn zak en bond, niet zonder weerzin en met de meest mogelijke consideratie, de voeten van Ann Brunt aan de pooten van den stoel vast.

Ten slotte bond hij haar mond met een doek dicht.

HOOFDSTUK VII.

DE WEDDENSCHAP WORDT GEWONNEN.

Raffles bekeek zijn werk met groote nauwkeurigheid en knikte goedkeurend.

— Ik geloof wel, dat gij in het eerste half uur niet vrij zult komen! zeide hij. Vergeef het mij, zoo ik u eenigen overlast heb aangedaan, maar het ging helaas niet anders. Ik moet trouwens waarschuwen, dat het hiermede niet is afgeloopen, want ik zal u moeten opsluiten. Ik heb gezien dat de deur van zeer dik hout en het slot buitengewoon stevig is. Beiden zullen u

waarschijnlijk wel eenige uren ophouden. En nu, mijne dames, zoo wendde de Groote Onbekende zich beurtelings tot Ann Brunt en haar assistente, moet ik u tot mijn groote spijt verlaten! Dringende ambtsbezigheden maken mijn aanwezigheid elders noodzakelijk, ofschoon mijn hart bloedt nu ik mij van uw aangenaam gezelschap moet spenen.

Nogmaals een diepe buiging.

De groote revolver verdween in den zak en

Raffles stapte op de deur toe, op den voet gevolgd door Iwan, die maar al te blijde was, dat hij deze gevangenis kon verlaten.

Raffles sloot de deur zeer zorgvuldig, door den sleutel in het slot om te draaien, overtuigde zich, dat zij onmogelijk geopend kon worden, stak den sleutel in zijn zak en snelde de trap af.

Hij opende zonder eenige moeite de straatdeur, liep het smalle pad van het kleine voortuintje ten einde, opende het hek en stond veilig op straat.

Iwan snelde als dol heen en weer.

Maar eensklaps rende hij als bezeten op een klein oud mannetje af, dat op een afstand van ongeveer twintig meter langzaam naderde.

Het was Charles Brand!

Ondanks zijn voortreffelijke vermomming, had de hazewind den vriend van zijn meester onmiddellijk herkend.

Raffles trad snel op Charles toe en drukte hem de hand.

— Wij moeten spoedig beenen maken, mijn jongen! Heb je een auto bij de hand?

— Henderson is mij gevolgd. De auto staat op den hoek van de volgende dwarsstraat.

— Het is toch, hoop ik, geen auto van Lord Aberdeen? riep Raffles verschrikt uit.

— Denk je dat ik zoo dom ben? riep Charles verontwaardigd. Het is een van de oudste huurauto's uit de geheime garage en Henderson heeft een valschen baard aangedaan.

— Dan is alles in orde, vooruit dan maar!

De twee mannen snelden weg en gingen den hoek van de straat om.

Op eenigen afstand stond een oude huurauto te wachten.

Er zat een chauffeur op den bok met een langen, zwarten baard.

Raffles keek hem in het voorbijgaan lachend aan en merkte fluisterend tegen Charles op:

— Onze brave Henderson heeft het in het grimeeren nog niet ver gebracht, maar het is in ieder geval voldoende. Vlug ingestapt en naar huis! Kom, Iwan!

Charles bracht het bevel aan den chauffeur over en de auto, die een zeer sterken motor verborg, had binnen vijf minuten het kleine poortje in den parkmuur van de villa bereikt.

Enkele oogenblikken later bevonden zich allen veilig binnen de muren van het park.

Raffles trad op Henderson toe en zeide:

— Luister eens goed, Henderson! Neem dadelijk Iwan onderhanden en zorg dat de hond er niet meer zoo smetteloos wit uitziet. Hoe e dat wil inrichten is jouw zaak, als je maar zorgt, dat de kleur niet al te spoedig verdwijnt. Je kunt hem bij voorbeeld hier en daar kleine jzwarte vlekken maken, dat is voldoende.

De brave chauffeur dacht er zelfs geen oogenblik aan naar de reden van dit zonderlinge bevel te vragen, maar knikte eenvoudig toestemmend.

— Over een uur zal hij niet meer te herkennen zijn, Mylord!

— Goed zoo, Henderson! zeide Raffles, terwijl hij zijn braven dienaar op den schouder klopte. Mijn tweede bevel luidt, dat ik over tien minuten een van de snelste motorrijtuigen moet kunnen gebruiken.

— Ik zal er voor zorgen, Mylord! antwoordde Henderson.

— Ik reken op je! Kom mede, Charles.

Raffles trok den jongen man bij den arm mede en beiden snelden door het park naar de villa en begaven zich regelrecht naar de slaapkamer van den Grooten Onbekende.

Charles had het doen van zijn vriend met de grootste verwondering gadeslagen.

— Je hebt me in de auto verteld hoe je ontsnapt bent, Edward! zoo begon hij eindelijk. Maar de duivel mag mij halen, als ik goed begrip wat je nu eigenlijk van plan bent!

— Maar heb ik je dan vanmorgen niet gezegd, dat ik de Ster van het Oosten terug wilde halen? zeide Raffles, die reeds bezig was zich van zijn bovengoed te ontdoen.

— Ongetwijfeld! Je wilde dien steen weer aan Ann Brunt ontrooven! Maar dat is nu toch onmogelijk, nu zij den diamant reeds weer teruggebracht heeft!

— Onmogelijk is voor mij niets! hernam Raffles, terwijl hij een uniform van inspecteur van politie uit de kast haalde en deze haastig begon aan te trekken. Het eenige verschil is, dat ik nu den steen opnieuw aan de oorspronkelijke eigenares moet ontrooven, in plaats van hem aan den detective te ontnemen.

— Maar mij dunkt, dat het verschil nog al groot is! riep Charles uit.

— Waarom?

— Omdat Markiezin Edgumbe gewaar-schuwd is!

— Dat was Miss Brunt ook!

— Alles goed en wel, ik vrees dat de zaak een verkeerden loop zal nemen!

— En ik geloof daarentegen, dat zij een zeer gelukkig einde zal hebben! riep Raffles vroolijk uit, terwijl hij de uniform dichtknoopte en zich haastig begon te schminken.

— Nu mag ik lijden, dat het goed gaat! hernam Charles op bedrukten toon.

— Daaraan behoef je geen oogenblik te twijfelen! zeide Raffles terwijl hij de laatste hand aan zijn vermomming legde.

Charles ging in een stoel zitten en keek met aandacht naar het gelaat van zijn vriend, dat thans zoodanig veranderd was, dat niemand in hem Lord Aberdeen zou herkennen.

Nog geen vol kwartier nadat Raffles de villa door de tuindeur was binnengekomen, had hij zijn vermomming voltooid!

Hij stak Charles de hand toe en zeide, terwijl hij hem op den schouder klopte:

— Je behoeft me nu volstrekt niet te volgen, want ik ben er zeker van, dat de zaak als op rolletjes zal loopen!

— Ik mag het lijden, maar ik zal toch hartelijk blij zijn als ik je weer zie terugkeeren!

zeide Charles, terwijl hij hem naar het terras vergezelde.

Raffles sprong snel de trappen af, wuifde Charles, die was blijven staan, nogmaals een vaarwel toe, en snelde toen door het park naar de garage, waar Henderson reeds met een prachtig motorrijwiel van groote afmetingen gereed stond.

— Mooi zoo, Henderson! riep Raffles uit. Ik zie dat je een van de sterkste machines hebt genomen. Veel herkenningsteekens veranderd?

— Ja, Mylord! Ik heb de cijfers en de letters gewijzigd.

— Mooi zoo. Vooruit dan maar!

Henderson opende de kleine deur, terwijl Raffles het motorrijwiel naar buiten bracht.

Hij sprong er op en aanstonds vloog de machine in groote vaart door de straten van Londen, om niet op te houden, voor het huis van Markiezin Edgecumbe bereikt was.

Op zijn weg daarheen had Raffles, hoe snel hij ook reed, gelegenheid gehad om op te merken, dat alle agenten die hem zagen voorbijrijden, de hand aan de helm brachten.

Hij kon er dus van verzekerd zijn, dat zijn vermommen uitstekend geslaagd was.

Hij bracht het rijwiel over het pad van den kleinen voortuin naar de huisdeur, zette het op den standaard en belde aan.

Een keurig gekleede huisknecht opende de deur.

— Is uw meesteres thuis, vriend? vroeg Raffles.

— Zeker, mijnheer! antwoordde de bediende eenigszins aarzelend. Maar ik weet volstrekt niet of zij u nu wel zal kunnen ontvangen.

— O, dat zal zij zeker wel! hernam Raffles. Zeg haar slechts, dat er iemand van de politie is, die de markiezin dringend moet spreken naar aanleiding van den diefstal van gister nacht.

— Als dat zoo is, wees dan zoo goed binnen te komen, mijnheer! antwoordde de bediende.

Raffles trad de vestibule binnen en nam plaats op een fraaie eikenhouten bank, die tegen een der muren was geplaatst.

De bediende keerde eenige oogenblikken later terug met het verzoek hem te willen volgen.

Raffles stond op en de bediende geleidde hem door een paar gangen naar een zeer fraai gemeubeld boudoir, dat op het tamelijk groote park aan de achterzijde van het huis uitzag.

De bediende klopte aan en liet den bezoeker binnen.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen. Het vertrek, waar hij zich bevond, was met verfienden smaak gemeubeld.

De wanden waren bespannen met zacht gele zijde en de vloer belegd met een zwaar Smyrna tapijt, waarin de voeten tot aan de enkels wegzonken.

Een ouderwetsche, maar prachtige kristallen gaskroon hing van den zolder af.

Voor de ramen hingen gordijnen van zwaar geel damast, ook de meubelen waren met gele zijde overtrokken, waaruit Raffles de natuur-

lijke conclusie trok, dat de vrouw des huizes blijkbaar een groote voorliefde voor gele kleuren had.

Hij bleef slechts een oogenblik alleen.

Toen ging de deur open en trad Markiezin Edgecumbe binnen.

Haar gelaat was eenigszins bleek en zij keek den bezoeker met groote, verwonderde oogen aan.

Raffles kwam haar eenige passen tegemoet en maakte een diepe buiging.

— Gij moet het mij niet euvel duiden, markiezin, dat ik het waag u zoo vroeg in den morgen lastig te vallen, maar het betreft een hoogst ernstige zaak.

— Neem plaats! zeide de markiezin, terwijl zij met een uitnoodigend gebaar op een der stoelen wees.

Raffles ging zitten.

— Ik was een van de geheime agenten die gisteravond door Miss Brunt belast was met de bewaking van de gasten van Gravin Chesterfield. Ik ben dus geheel en al op de hoogte van het betreurenswaardige feit, dat gisteren ten huize van de Gravin plaats had, en waarvan gij het slachtoffer zijt geworden.

— O, mijnheer, de zaak heeft zich gelukkig geheel ten goede gekeerd! zoo viel de markiezin hem in de rede.

— Meent gij dat? vroeg Raffles glimlachend.

— Wel, ik ben er zeker van! riep de markiezin uit.

— Ik vrees toch, dat ik u zal moeten teleurstellen, door het tegendeel te gelooven, markiezin!

— Wat meent gij, mijnheer! riep de markiezin verschrikt uit.

— Dat zult gij aanstonds hooren! Zooeven is de u ontstolen steen teruggebracht door een van onze bekwaamste detectives, Ann Brunt, nietwaar?

— Ja zeker, mijnheer! antwoordde de markiezin terwijl zij den bezoeker met een angstig vragenden blik aanzag. De steen bevindt zich op het oogenblik weer in mijn brandkast.

— Zijt gij daar wel zeker van, markiezin? vroeg Raffles, terwijl hij zijn doordringende oogen op het gelaat van de vrouw tegenover hem wierp!..

De markiezin stond op.

Een lichte rimpel verscheen tusschen haar beide zware wenkbrauwen.

Eenigszins ongeduldig riep zij uit:

— Gij denkt toch niet dat ik krankzinnig ben, mijnheer?

— Ik twijfel geen oogenblik aan uw gezond verstand — en toch ben ik er zeker van, dat de diamant zich niet in uw brandkast bevindt.

— Maar ik herhaal u, dat ik er den steen zelf heb in gedaan!

— Gij hebt er misschien een steen ingelegd — maar zeker niet denzelfden die u gisteren ontstolen werd! hernam Raffles met de grootste kalmte.

De markiezin uitte een kreet van schrik.

Zij speelde zenuwachtig met den gouden ketting van haar horloge en riep:

— Wat meent gij daarmee, mijnheer?

— Ik meen dat Miss Brunt u een valschen diamant terug heeft gebracht!

Markiezin Edgumbe viel sprakeloos weer op haar stoel neer.

Zij staarde den gewaanden inspecteur van politie met groote oogen aan en mompelde toen nauwelijks hoorbaar:

— Een valsche steen! De detective zou mij dus bedrogen hebben?

— Ondanks haarzelf, markiezin, dat verzekert ik u! hernam Raffles haastig.

— Maar hoe is het dan mogelijk?

— O, dat is tamelijk eenvoudig in zijn werk gegaan — dezelfde dief die hedennacht uw kleinood ontroofd heeft is den echten steen eenigen tijd daarna gaan verwisselen tegen een valschen, dien hij reeds eenige dagen van tevoren met groote bekwaamheid had nagemaakt!

— Hoe heb ik ook zoo dom kunnen zijn, den diamant bijna een week lang ten toon te stellen bij een grooten diamantenhandelaar aan het Strand! jammerde de Markiezin.

— Mevrouw, uw berouw komt wel eenigszins te laat! zeide Raffles met een fijn glimlachje. De dief heeft natuurlijk allen tijd gehad om den diamant grondig te bestudeeren en er een voortreffelijke copie van te maken. Toch zou ik mij gaarne willen overtuigen, dat ik het bij het goede eind heb. Zoudt gij zoo goed willen zijn, om mij den steen eens te laten zien. Ik ben deskundige, moet gij weten.

— Gaarne, mijnheer — maar zeg mij dan toch eerst eens, hoe het mogelijk was, dat mijn diamant hedennacht in de woning van Miss Brunt was.

— O, dat is vlug verteld! Nadat alle gasten reeds vertrokken waren is Miss Brunt naar het huis van gravin Chesterfield teruggekeerd. Zij verdacht namelijk een van de bedienden. De man zelf was er niet, maar bij een huiszoeking in zijn kamer werd de diamant in een stoelpoot verborgen gevonden!

— Wel verbazend! riep de Gravin ondanks zich zelve uit.

— Ja, markiezin, dat moogt ge wel zeggen — het is werkelijk buitengewoon verbazend! hernam Raffles, met een flauw glimlachje.

— Maar hoe wist die bediende, die toch zeker niet terug is gekeerd, of anders gevangen zou zijn genomen, dat de steen zich reeds in handen van de detective bevond?

— Een medeplichtige, een hulpbediende, is hem gaan waarschuwen! Miss Brunt durfde u, omdat het zoo laat in den nacht was, niet komen storen, maar bracht u hedenmorgen vol blijdschap den steen terug, niet wetende, dat hij vannacht geruild was!

— Maar als zij het niet wist, mijnheer, hoe wist gij het dan zelf?

Raffles beet zich even op de lippen.

Hij begreep dat hij met een vrouw te doen had die over een groote dosis gezond verstand beschikte en die het hem met haar vragen tamelijk lastig maakte.

Maar ook nu had hij spoedig zijn antwoord gereed.

— Ik wist het zelf niet, tot voor ongeveer een kwartier geleden, markiezin! antwoordde hij op hoffelijken toon. Ik moest toen voor dienstzaken naar de woning van Miss Brunt en ik vond daar al spoedig de sporen van een inbraak, die haar tot dusverre geheel ontgaan waren. Daar er volstrekt niets ontvreemd was, viel onze aandacht al spoedig op den diamant. En nu herinnerde Miss Brunt zich ook plotseling, dat zij den steen niet meer op geheel dezelfde plaats had teruggevonden, waar zij hem eenige uren tevoren had neergelegd. Ik nam onmiddellijk mijn motorrijwiel, sprong er op, en reed hierheen, om mij te overtuigen van de gegrondheid mijner veronderstelling.

De markiezin sprong weer overeind en zeide haastig:

— Gij kunt u onmiddellijk overtuigen, mijnheer. Weest u zoo goed even te wachten.

Raffles boog, en de markiezin verliet het vertrek.

Ongeveer vijf minuten later keerde zij terug met een groot etui van marokijn leder in de hand.

Zij opende het en nam er den steen uit, dien zij Raffles overhandigde.

Deze bekeek den diamant met voorgewende aandacht, draaide hem om en om, haalde een loupe te voorschijn en bromde toen:

— Het is zooals ik wel vreesde! De steen is geen pond sterling waard, markiezin. Ik moet echter erkennen, dat hij op voortreffelijke wijze is nagemaakt. De grootte, vorm, de glans en zelfs de zetting zijn volmaakt dezelfde als van den echten steen.

De markiezin slaakte een jammerenden kreet.

— O, die schurken! kreet zij. Hoe kom ik ooit weer in het bezit van mijn mooien diamant!

— Dat weet ik niet, markiezin, ik vrees zelfs dat gij hem voorgoed kwijt zijt! zeide Raffles op drogen toon, terwijl hij den diamant kalm in zijn zak stak.

— Wat doet gij, mijnheer? riep de markiezin op verschrikten toon.

— Wel, markiezin, ik neem den valschen steen eenvoudig mede, ten einde de opsporing van de politie te kunnen vergemakkelijken.

Op dat oogenblik weerklonk de schel van de telefoon, die op de kleine schrijftafel stond.

Raffles stond op.

De markiezin wees op het toestel en vroeg:

— Gij veroorlooft mijnheer?

— Natuurlijk, markiezin! zeide Raffles met een buiging, ofschoon hij zich inwendig alles behalve gerust gevoelde.

Hij onderzocht dan ook met een snellen blik de inrichting van de ramen die op den tuin uitkwamen, terwijl de markiezin naar het toestel liep.

Hij zag hoe zij den hoorn van den haak nam en verwachtte ieder oogenblik een kreet van ontzetting of woede te kunnen hooren.

Maar het zou geheel anders uitkomen.

— Daar is iemand van de politie aan de telefoon, die u dringend wenscht te spreken, mijnheer! zeide de markiezin met het toestel nog in de hand.

Raffles kwam toesnellen en nam de telefoon van haar over, terwijl zij bescheiden eenige stappen terzijde trad.

Raffles luisterde aandachtig naar wat er aan den anderen kant van de lijn gezegd werd, met opeen geknepen lippen en een zonderlingen glans in z'n oogen. De eenige woorden die hij sprak waren:

— Ik dank je!

Daarop hing hij de telefoon weer aan den haak.

— Een ernstig bericht, mijnheer, als ik vragen mag? vroeg de markiezin. Heeft men misschien reeds iets ontdekt?

— Tot mijn spijt niet, markiezin! Het betrof een dienstzaak, die niet in het minste in verband staat met de aangelegenheid van de Ster van het Oosten.

Hij greep zijn pet, die hij op een klein tafeltje had neergelegd en boog nogmaals.

— En nu wilt gij mij wel veroorloven, dat ik afscheid van u neem, markiezin! Een zaak van het grootste gewicht dwingt mij, u eerder te verlaten dan ik wel gewenscht had! Een paar detectives, die ik zeer goed ken, stellen blijkbaar zeer veel prijs op mijn aanwezigheid. Ik moet mij dus haasten haar niet te lang te laten wachten.

— En de diamant, mijnheer?

— Markiezin, ik wil u niet vleien met een hoop, die wellicht nimmer verwezenlijkt wordt — ik geloof dat gij den diamant wel voor het laatst zult hebben gezien!

— Maar mijnheer, het was een steen van twintig duizend pond sterling!

— Mevrouw — de juweliers moeten ook leven! zeide Raffles, met een ondoorgrondelijken glimlach.

En voor de markiezin bekomen was van deze wel wat zonderlinge opmerking in den mond van een politie-beambte, had Raffles het vertrek verlaten en liep hij de gang door met blijkbaar veel grooter haast om weg te komen, dan hij getoond had bij zijn binnenkomst.

De oude bediende wachtte hem in de vestibule op en geleidde hem naar de deur.

Raffles opende haar.

Maar nauwelijks had hij een voet op de stoep gezet of hij trok zijn hoofd schielijk weer terug en wierp de deur weer in het slot.

De oude bediende keek verbaasd om.

Raffles legde den vinger op de lippen en zeide op zachten toon:

— Beste vriend, je kunt je zeer verdienstelijk jegens de politie maken.

— Wel mijnheer, ik verlang niets liever! antwoordde de oude man grinnkend.

— Luister dan goed naar wat ik zeggen wil. Hebt gij de dame gezien, die vanmorgen een bezoek aan uw meesteres bracht?

— Neen, mijnheer, ik was toen nog niet bij de hand. Ik ben een oud man, ziet gij. De kame-nier heeft haar de deur geopend.

— Mooi zoo! Ik zie daarginds een paar bedriegsters aankomen, die reeds lang bij de politie in verdenking staan, oplichterijen op groote schaal te plegen. Ik ben er bijna zeker van dat zij hier komen in verband met den diefstal van den diamant, waarvan gij wel zult hebben gehoord.

— Wie zou daar van niet hebben gehoord, mijnheer! riep de oude bediende uit.

— Welnu, ik zou er zeer veel prijs op stellen, als ik eens kon hooren, wat die twee verdachte sujetten, die zich herhaaldelijk voor Miss Ann Brunt en haar assistente uitgeven, wel aan uw meesteres te zeggen kunnen hebben. Zoudt gij mij niet een klein vertrekje kunnen aanwijzen, vanwaar ik haar zou kunnen beluisteren en desnoods zou kunnen overvallen?

— Wel, mijnheer, niets is gemakkelijker, antwoordde de oude bediende gediensig. Wees zoo goed mij te volgen, dan zal ik u naar een kleine kamer brengen, die met twee vleugeldeuren uitkomt op het boudoir van mijn meesteres. Er hangt een zwaar gordijn voor die deuren en gij kunt deze dus gemakkelijk openen en luisteren, zonder gezien te worden.

— Mooi zoo! Laat ons dan maar spoedig gaan, want over een paar minuten kunnen de schepsels hier zijn. Gij zijt toch niet bang voor oplichters?

— Volstrekt niet, mijnheer! zeide de bediende, terwijl hij een hooge borst zette. Ik heb vroeger bij de koninklijke marine gediend.

— Nu, dat zal je dan te pas komen! zeide Raffles. Vlug wat!

De oude bediende ging Raffles voor en opende een deur die op de vestibule uitkwam.

— Is dit het vertrek? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer!

Op dat oogenblik werd er gebeld.

— Ga dan maar spoedig opendoen en voeg u dadelijk weer bij mij, nadat gij de bezoeksters hebt aangediend, want ik kon je wel eens noodig hebben.

— Tot uw dienst, mijnheer! zeide de bediende, terwijl hij zoo vlug wegsnelde als zijn oude beenen het hem toelieten.

— Juist bijtijds! mompelde Raffles in zichzelf, terwijl hij de deur achter zich dichttrok. Een paar seconden later, en ik was de lieve dames juist in de armen geloopt. Ik ben blijde dat Charles ze in hun auto heeft zien voorbij rijden en mij bijtijds heeft gewaarschuwd. Maar ik ben er wel nieuwsgierig naar, hoe mijn lieve vriendinnen hebben weten te ontsnappen!

Hij liep snel door het vertrek en draaide zachtjes de kruk van de beide vleugeldeuren omzoodat hij ze aanstonds naar zich toe zou kunnen trekken.

Daarna keerde hij op zijn schreden terug en legde het oor tegen het sleutelgat van de vestibuledeur.

Duidelijk hoorde hij de stem van Ann Brunt die in haastige, afgebroken zinnen, markiezin Edgumbe verzocht te spreken.

— Wat kijkt gij mij aan, man? hoorde Raffles haar zeggen. Gij ziet mij aan alsof ik een bedelares of een inbreekster ben. Kom, haast je wat en ga spoedig aan je meesteres zeggen, dat Ann Brunt en haar assistente haar onmiddellijk moeten spreken. De hemel geve, dat het niet te laat is!

De oude huisknecht bromde iets onverstaanbaars en daarna hoorde Raffles hem over de steenen van de vestibule sloffen en op de deur van het boudoir aankloppen.

Het volgende oogenblik keerde hij weer terug en verzocht op tamelijk onbeleefden toon, de beide bezoekers hem te volgen.

Er klonken snelle schreden door de vestibule en toen werd het geheel stil.

Maar het volgende oogenblik werd de deur weer geopend en trad de huisknecht behoedzaam binnen.

— Ga daar maar zitten, vriend, zeide Raffles, terwijl hij op een stoel op eenigen afstand van de vleugeldeuren wees.

Hij trok deze deuren nog verder naar zich toe en stond nu vlak achter het zijden gordijn, zoodat hij duidelijk ieder woord kon hooren, dat er in het boudoir gesproken werd.

Het eerste wat hij hoorde was een luide kreet van verrassing uit den mond van de markiezin.

— Zijt gij daar weer, Miss Brunt? riep zij uit.

— Ja, markiezin, en ik hoop, dat gij het ons niet euvel duidt!

— Maar hoe is dat mogelijk? Waaraan heb ik dit bezoek te danken? riep markiezin Edgumbe uit.

— Dat zult gij aanstonds hooren, markiezin! Die ellendige Raffles is bij ons binnengedrongen en heeft ons vastgebonden en gekneveld!

Maar ik heb mij met stoel en al onderste boven gegoooid, ben met veel moeite naar mijn assistente toegekropen en toen hebben wij eerst elkaars boeien kunnen losmaken en vervolgens zijn wij, omdat de deur gesloten was, met behulp van aan elkaar gebonden tafelkleeden door het balkonraam geklommen en hebben ons zoo in den tuin laten afzakken.

Raffles maakte voor het gordijn een eerbiedige buiging en fluisterde in zich zelf:

— Mijn hulde, Ann Brunt, dat heb je knap gedaan!

— Maar ik kwam niet hier om u dat te zeggen, markiezin! vervolgde de jonge detective ongeduldig.

— Maar waarom komt gij dan? riep de markiezin uit, met een onmiskenbaren klank van onrust in haar stem. Hebt gij den diamant mischien gevonden?

— Den diamant? klonk het verrast terug. Wat meent gij? Gij hebt hem toch in uw brandkast?

— Welneen! De steen in mijn brandkast was valsch! Maar dat moet gij toch zelf veel beter weten dan ik, Miss!

— Moet ik dat beter weten? Ik weet volstrekt niet wat gij bedoelt!

Raffles vond, achter zijn gordijnen verborgen, dat hij, zonder zelfs de spelers in deze tragicomedie te zien, meer genoot, dan hij ooit in den schouwburg had kunnen doen.

Er heerschte een korte stilte en toen klonk weer de nu eenigszins schorre stem van de vrouw des huizes, die zeide:

— Miss Brunt, laten wij als verstandige menschen met elkander trachten te spreken. Ik heb het gevoel alsof ik aanstonds krankzinnig zal worden. Gij zegt dus dat gij volstrekt niet weet, dat de echte diamant hedennacht in uw woning tegen een valschen verruild is?

— Een echte.... een valsche....? klonk het toonloos.

— Ja, Miss, in uw woning!

— En wie zou den steen dan hebben verruild? riep Ann Brunt naar adem snakkend.

— Wel, de huisknecht, de dief, die mijn diamant gestolen heeft!

— Een huisknecht? Maar uw diamant is volstrekt niet door een huisknecht gestolen, markiezin. Iwan is de dief.

— Maar wie is die Iwan dan, is dat dan de medeplichtige van den huisknecht.

— Mevrouw, ik vrees dat een van ons beiden niet geheel bij zijn verstand is! klonk het op korten, bijna dreigenden toon uit den mond van de detective. Ik herhaal u nogmaals dat er hier geen sprake is van een huisknecht, noch van een medeplichtige, maar uitsluitend van Iwan!

— En wie is die Iwan?

— De hond van John Raffles!

De eigenaar van het schoone dier achter het gordijn hoorde op dit oogenblik een luid gekraak als van een meubel, van welks draagvermogen men al te veel vergt.

Blijkbaar was de markiezin der wanhoop nabij en meende met een gekkin te doen te hebben, op haar stoel neergeploft.

Weer trad er een korte stilte in.

Ann Brunt was de eerste die haar verbrak.

— Laat ons eens trachten, markiezin, begon zij op een toon, die zij zoo kalm mogelijk trachtte te doen zijn, de zaken zoo bedaard mogelijk onder het oog te zien en van den aanvang af te beginnen. Laat ik u dan zeggen, waartoe ik vanmorgen geen tijd had, omdat ik John Raffles zelf gevangen wilde nemen, dat de dief gisteren op de partij was als Graaf Waldegrave en zijnen hond Iwan uw diamant te slikken heeft gegeven. Ik maakte mij van het dier meester en slaagde er in den kostbaren steen terug te krijgen, dien ik vanmorgen persoonlijk aan u overhandigd heb! Dat is alles en dat is de geheele waarheid

en niets dan de waarheid. Mag ik u nu van mijn kant vragen, mij eens te verklaren, wie u dat verhaal van den verwisselden diamant op de mouw heeft gespeld?

— Maar ik heb het uit den mond van den inspecteur van politie, die hier nog geen vijf minuten geleden in het vertrek was! riep de markiezin die een flauwte nabij scheen te zijn.

— Een inspecteur van politie? herhaalde Ann Brunt. Hoe zag hij er wel uit?

— Groot, zelfs voor een Engelschman, met gitzwart haar, een gebruinde gelaatskleur, een korte maar dikke zwarte snor.

— Zijn oogen?

— Grijs voor zoover ik heb kunnen zien!

— Ik dacht het al half! mompelde Ann Brunt op bitteren toon. En wat hebt gij toen gedaan als ik vragen mag?

— Wel, ik heb hem natuurlijk den valschen steen ter hand gesteld!

— Ja, dat is heel natuurlijk, markiezin! zeide Ann Brunt minachtend. Nu uw gewaande inspecteur van politie is niemand anders dan John Raffles, en de diamant, dien gij hem ter hand hebt gesteld, was zoo echt, als er ooit een diamant uit de De Beersmijn echt genoemd kan worden.

De markiezin slaakte een theatrale gil, wellicht meer uit woede over haar eigen goedgelovigheid, dan over het verlies van de Ster van het Oosten, en scheen op een tweeden stoel neer te ploffen, althans het gekraak herhaalde zich.

Maar eensklaps riep Ann Brunt uit:

— Gij zegt dat hij nog geen vijf minuten geleden vertrokken is?

— Eerder korter dan langer dan vijf minuten, miss. Hij kan zelfs nauwelijks de straatdeur geopend hebben, toen gij aanbelde.

— Maar dan kan hij ook het huis nog onmogelijk verlaten hebben! riep Ann Brunt verheugd uit. Het is waar ook, ik heb een motorrijwiel op een standaard voor de deur zien staan, misschien is er nog niets verloren.

— Maar gij zoudt hem toch onmogelijk alleen kunnen arresteren, Miss! jammerde markiezin Edgecumbe.

— Ik ben in een politie-auto gekomen, Miss, en heb zes agenten bij mij.

— Maar gij zult mijn huis in opspraak brengen!

— Dat is wel mogelijk — maar daartegenover vang ik ook John Raffles en dat is ook wat waard. Ten slotte geloof ik dat het ook niet geheel van belang ontbloot is, hem uw diamant weer af te nemen!

— Ik geloof dat het zoetjes aan tijd wordt, het tooneel van mijn werkzaamheden te verlaten, bromde de Groote Onbekende in zichzelf.

Hij trad op den bediende toe en fluisterde hem in het oor:

— Ga naar buiten, en zeg tot een van de politiemannen in den wagen dat zij zich onmiddellijk naar de achterzijde van het huis moeten

begeven en zich verdekt bij de tuindeur moeten opstellen, compliment van Miss Ann Brunt!

— Jawel, inspecteur! antwoordde de oude huisknecht.

Raffles hoorde hem de gang doorgaan, de voordeur openen en even later het karakteristieke getoeter van den hoorn der politie-auto.

Even daarna kwam de bediende weer binnen.

— Zij zijn heengegaan, mijnheer!

— Prachtig! zeide Raffles.

Op dat oogenblik klonken er weer voetstappen in de gang.

Ann Brunt en haar assistente snelden naar de voordeur en rukten haar open.

Een kreet van woede weerklonk.

— De auto is weg! hoorde Raffles roepen.

Maar ook de oude bediende had het gehoord.

Hij keek den gewaanden inspecteur onderzoekend aan — en zijn knieën begonnen te knikken.

Eerst langzaam en bijna onmerkbaar, maar al spoedig zoo hevig, dat de arme oude sukkel naar een stoel moest wankelen om daar een steunpunt op te vinden.

Raffles ging hem glimlachend voorbij, klopte hem vriendelijk op den schouder en zeide:

— Tusschen ons behoeft geen woord meer te worden gewisseld, niet waar, goede vriend? Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. Zie daar — om u schadeloos te stellen voor den doorgestane schrik.

Met deze woorden haalde Raffles met een achteloos gebaar een bankbiljet van honderd pond uit zijn binnenzak, en stak het den totaal verbluftende bediende tusschen de knopen van diens gegalonneerde vest.

Het volgende oogenblik had hij de deur geopend, en stond nu in de vestibule, vlak achter de beide detectives, die zich op het hooren van zijn schreden beiden tegelijkertijd omkeerden.

— John Raffles! siste Ann Brunt.

— Niemand anders, Miss! antwoordde de Groote Onbekende, terwijl hij op de deur toetrad. Mag ik u verzoeken mij den aftocht niet te moeilijk te maken? zoo wendde hij zich tot de detective, die aanstalten scheen te maken zich voor de deur te willen plaatsen.

Tegelijkertijd hief hij zijn linkerarm op en schoof de beide vrouwen zonder eenige moeite en zonder eenig spoor van geweld, maar niettemin met buitengewone kracht terzijde, alsof zij de poppen van een schaakspel geweest waren.

Geen seconde later viel de deur dicht.

Raffles rukte het rijwiel van den standaard, sprong in het zadel, trapte den motor in beweging en vloog het hek uit, dat Ann Brunt had laten openstaan, juist op het zelfde oogenblik dat de jonge detective de zware voordeur weer opentrok en in het wilde eenige revolverschoten op hem loste.

Het motorrijwiel sloeg onmiddellijk rechts af.

En het laatste wat Ann Brunt voor ditmaal van den Grooten Onbekende te zien kreeg was een vroolijk wuivende hand.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE



met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

fl 13.50 - NU VOOR fl 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhooging - betaalbaar met fl 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad fl 6.90/de 1e maand. term. van fl is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.